XVIII. évfolyam 46. szám Ára: 1 forint 1962. november 15.

Várnai György rajza

— *Miért lettek drágábbak a könyvek, kartársnő? Gyenge volt a termés?*

Lelki törés

Az utóbbi időben — ne tessék kinevetni! — nem tudok bekopogni sehová. Pontosabban nem merek. Valami láthatatlan, hatalmas erő visszafog, megbénít. Ha megkísérlem a kopogtatást, görcs áll a karomba, a szívem összeszorul, a hajam égnek áll. Rettenetes érzés, nem kívánom senkinek.

Hiába mondom magamnak: „Csacsi fiú, ne félj, mitől félsz, kopogj csak be bátran, na, ne marháskodj, kopogj már!"

Nem kopogok. Nem merek. Félek.

Pedig nem vagyok gyáva. Bizonyisten nem vagyok gyáva. Néhány héttel ezelőtt még arcizomrándulás nélkül bekopogtam az én édes, drága Gizikémhez, pedig nem tudtam, hogy a férje elment-e már hazulról, vagy nem ment el.

Bekopogtam én már osztályvezetőkhöz, főosztályvezetőkhöz, igazgatókhoz, miniszterhelyettesekhez, miniszterekhez, és egyszer se féltem, pedig sokan azt mondták: minek mégy oda? Mit ugrálsz? Jól gondold meg, öregfiú, mielőtt bekopogsz oda! Nem hallgattam rájuk. Ha úgy éreztem, el kell mondanom azt, ami a szívemen fekszik, ha voltak bizonyos észrevételeim, ha közölni akartam, hogy ezzel, vagy azzal nem értek egyet, ha kérni akartam valamit —, habozás nélkül bekopogtam az illetékesekhez.

És most? Most egy konyhaajtón sem merek bekopogni!

Ha kopogásra görbítem az ujjaimat, az ujjaim nem engedelmeskednek nekem. Olyankor egy hang azt kiáltja bennem: Ne! Ne! Ne!

Egyesek azt mondják, menjek ideggyógyászhoz, az majd kideríti, miért nem tudok bekopogni sehová, de én nem megyek, nincs szükségem analízisre. Pontosan tudom, hogy mióta van ez így, és miért.

Néhány héttel ezelőtt egy autóbuszon lelki törést szenvedtem, azaz eltört a lelkem. Az úgy volt, hogy egy kedves nénike megkért: kopogjak be az autóbuszvezetőhöz, elfelejtette megnyomni a gombot.

Udvarias ember vagyok, gondolkozás nélkül teljesítettem a kérését, és azzal a kezemmel, amellyel osztályvezetőkhöz, igazgatókhoz, miniszterhelyettesekhez, és miniszterekhez kopogtam be, bekopogtam a vezető ablakán.

Abban a pillanatban a gépkocsivezető hátrafordult, és dühtől eltorzult arccal ordítozni kezdett. Nem értettem, mit mond, csak a száját láttam és a fogait, és a manduláit, aztán láttam, hogy a bajusza toporzékolva fel-le ugrál a szája felett, és a szeme — ah, micsoda szemek voltak azok! — majd kifordultak a felháborodástól. S én, aki nem ijedtem meg osztályvezetőktől, igazgatóktól, miniszterhelyettesektől, miniszterektől, most visszahőköltem, visszatántorodtam, és úgy féltem, ahogy az ősember félhetett annak idején, ha közvetlenül az orra előtt kitört egy tűzhányó. Ha nincsenek olyan sokan az autóbuszon, nyüszítettem volna. Nem tudom, mit mondhatott nekem, de a kezem, amellyel bekopogtam hozzá, elzsibbadt, és élettelenül lógott ki a kabátujjamból.

Akkor tört el a lelkem.

Azóta nem tudok bekopogni sehová. Meg vagyok félemlítve. Attól félek, az a kényszerképzetem, hogy ha bekopogok valahová, ismét megjelenik az az arc...

Nem! Soha többé nem teszem!

Valószínűleg meggyógyulnék, ha találnék Pesten egy olyan autóbuszvezetőt, aki elnéző mosollyal a fejét csóválná, ha bekopognék hozzá.

De hol találok én ilyen autóbuszvezetőt?

Mikes György

Vannak egészen furcsa dolgok

Hogyan lehet száz évig élni?

A hamburgi Karl Basse az elmúlt héten töltötte be 100-ik életévét. A nyugdíjba vonult asztalostól megkérdezték, hogy minek köszönheti hosszú életét. Az öreg így felelt:

– Sohasem voltam katona.

Kétségtelen, hogy nem minden németnek állt rendelkezésére ez a bölcsesség.

Bűn és bűnhődés

Egy római zsebtolvaj egy Vatikán felé tartó autóbuszon egy pap zsebéből kilopott egy vaskos borítékot. A detektívek akkor fogták el a zsebtolvajt, amint egy kapualjban szomorúan nézegette a zsákmányát: két tucat színes szentképet.

Udvarias rendőrök

Két szolgálatkész torinói rendőr készségesen segített visszatolni az útra egy árokba farolt gépkocsit. A gépkocsivezető hálásan megköszönte a segítséget és továbbhajtott.

Rövid idő múlva egy rendőrségi autó érkezett a színhelyre, s kiderült, hogy a két előbbi rendőr egy gépkocsitolvajnak nyújtott segítséget zsákmánya visszatolásában.

Anyai büszkeség

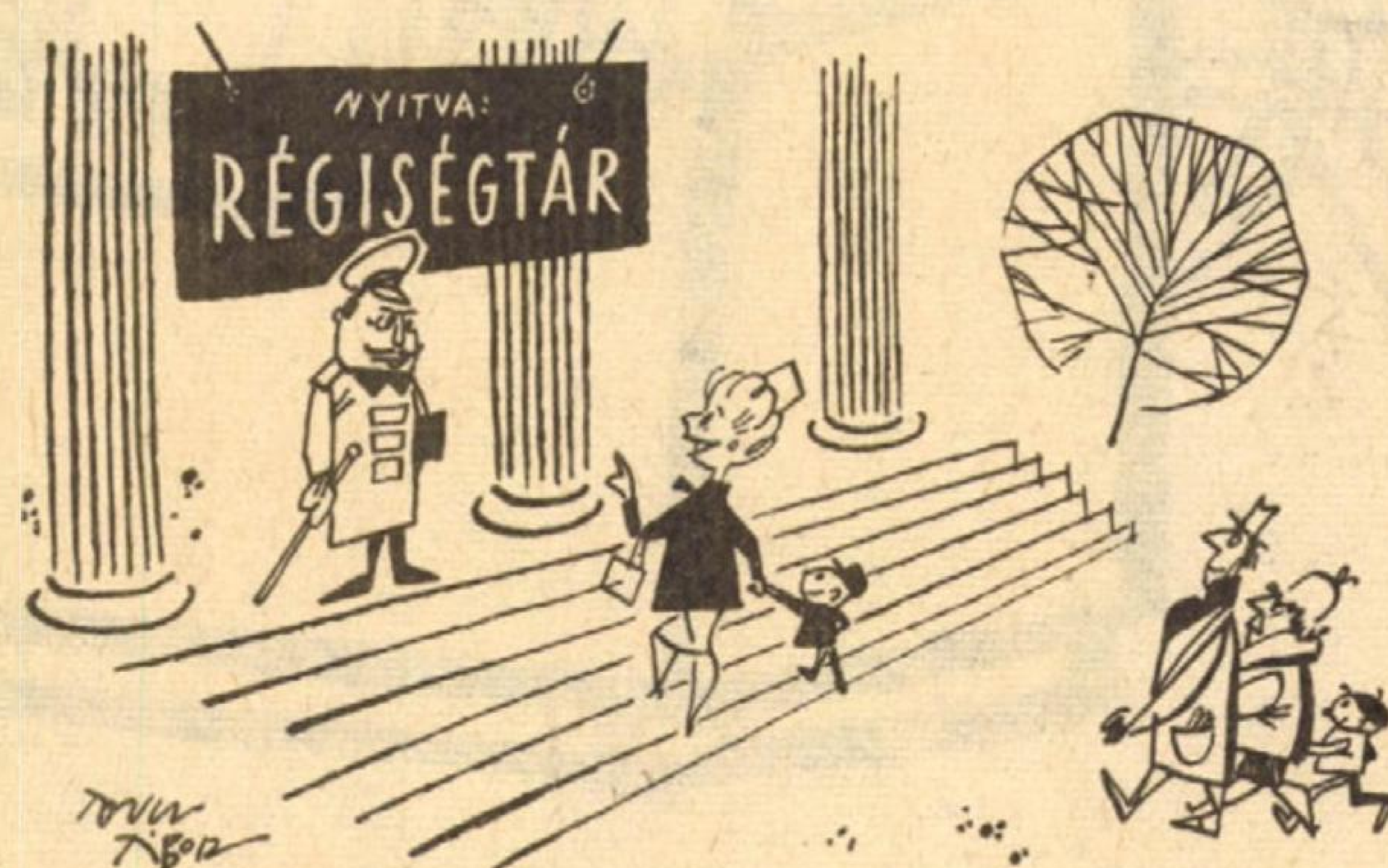
Szegő Gizi rajza

– Orvos lesz belőle Budapesten!

Vasárnapi program

Toncz Tibor rajza

– Portás bácsi, van valami újdonságuk?...

MINIATÜRIZÁLÁS

A presszópultnak támaszkodva, feketémet kavargatom éppen, amikor valaki hátulról csattanó-erőset húz rám. Dühösen megfordulok. Körbe tekintek. Senki. Lefelé pillantok. Szétvetett lábain vidáman hintázva, elegánsan öltözött, apró termetű ember néz fel rám. Testvérek között, ha van egy méter húsz centi.

– Mi újság, Kiskelemen? Lemásolhatom a számtanpéldáidat? – szól és pokoli mód élvezi a helyzetet.

Behunyom a szemem. Megdörzsölöm halántékomat. Aztán rámeredek ismét. Semmi kétség. A hang Tódorka Karcsi hangja, az arca, a fejtartása is szakasztott az övé. Még az a gúnyoros kis ránc is a szája szögletében... Istenem, csak nem történt valami baj a szememmel?! Hiszen Tódorka a legmagasabb, a legerősebb fiú volt az egész iskolában. Valóságos Herkules. Ez meg itt...

– Karesz – hebegtem – te... te ugyebár a fiad vagy?

– Nyugodj meg – vereget kis kacsójával a térdemre. – Saját magam vagyok. Fél életnagyságban. Rendelj nekem is egy kávét. Ott a sarokban felszabadult egy asztal. Beszélgethetünk kicsit.

Leülünk. Még mindig nem tértem magamhoz teljesen. Némán bámulom, amint két kézre fogva poharát, nagyokat kortyol a szimplából.

– Szóval... izé – vesz erőt rajtam a kíváncsiság. – Valami betegség?

– Micsoda betegség? – villantja rám cipőgomb szemecskéit.

– Hát... hogyismondjamcsak... amitől így összementél?

– Lári-fári – legyint fölényesen. – Ismerhetsz. Olyan a szervezetem, mint a vas. Szándékosan vagyok akkora, amekkora. Felismertem az idők szavát.

– Kérlek, ha lehetne ezt kicsit részletesebben...

– Szívesen – feleli Tódorka. – Csak tedd az aktatáskádat a hátam mögé. Nehogy kiessek a szék karfája alatt, ha véletlenül hátradőlök. Kösz. Tudod, régóta figyelem azt a folyamatot, ami a híradásiparban kezdődött, és a szakemberek miniatürizálásnak hívják. Először törpeszuperekkel árasztották el a piacot, aztán táskarádióval, végül zsebrádióval. Minél kisebb valami készülék, annál modernebb. Az utcákon feltűntek a törpe autók, a robogók, a Margitszigeten a mikróbuszok, a minap pedig Go-kart versenyt is rendeztek. A korszerűségnek ez a követelménye az építőiparra is kihat. Nem figyelted meg, hogy egyre kisebbek, alacsonyabbak lesznek a szobák, a konyha főzőfülkévé, a spájz falbaépített szekrénykévé alakul át, a kényelmes, öblös karosszékeket kiszorítják a kárpitozott sámlik?

– Én mindezt számontartottam és mérlegeltem a perspektívákat. Elhatározásomhoz a végső indítékot a vendéglátó- és az élelmiszeripar adta, minthogy ott is rátértek a miniatürizálásra. Divatba jött a mikroszkopikus töltött káposzta, az okmánybélyeg nagyságú bécsiszelet, a húsboltokban megjelentek a kolibri méretű csirkék, a tejcsárdákban a zsemle-epigonok. Ekkor aztán felmentem Hozdicsek Lalihoz. Emlékszel rá?

– Hogyne – bólintottam. – A Lófej. Balról ült az első padban. Szemüveges. Kitüntetéssel érett.

– Igen – vette vissza a szót Karcsi. – Most vegyészmérnök. Csinált nekem olyan pirulákat, hogyha egyet beveszek, tíz százalékkal csökkenek. Arányosan. A magasságom, a szélességem, a testsúlyom. Azóta semmi gondom, semmi bosszúságom. Ha bármit miniatürizálnak, én rögtön utána miniatürizálom magam. A lakásom ma már tágas helyiségekből áll, a vendéglőben egy kis menüből még haza is viszek, az Úttörő Áruházból öltözködöm. Ennyi az egész. Ne haragudj, de most már sietnem kell haza.

– Maradj még – kérleltem.

– Nem lehet – felelte. – Láttam, milyen liliputi citromokat árulnak a Közértekben. Sürgősen beveszek még egy pirulát.

Kürti András

Kísérletezzünk!

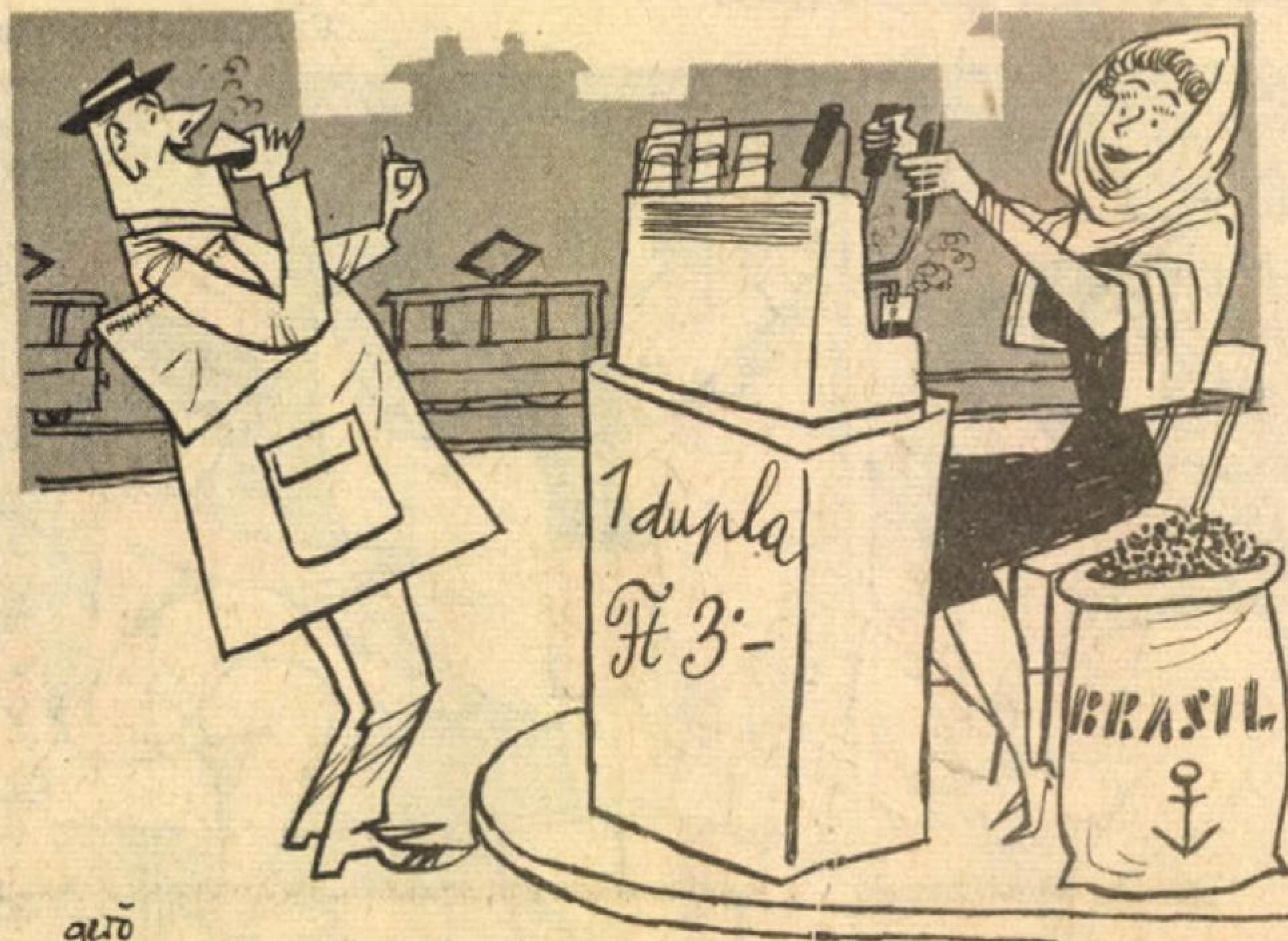
Szűr-Szabó József rajza

– Nevezzük ki főosztályvezetőnek!

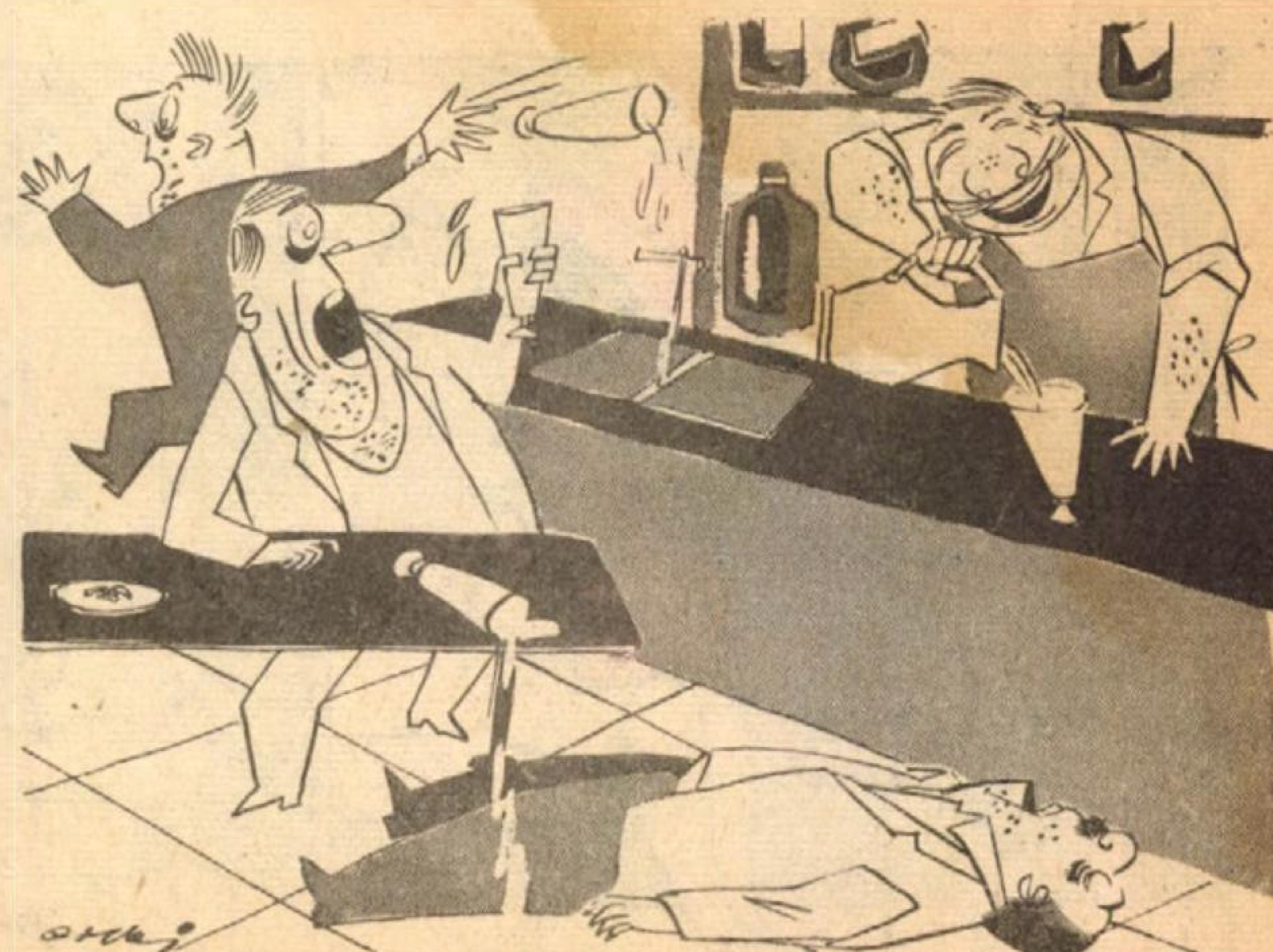
Pesti ember vágyálma

Gerő Sándor rajza

Pánik az italboltban

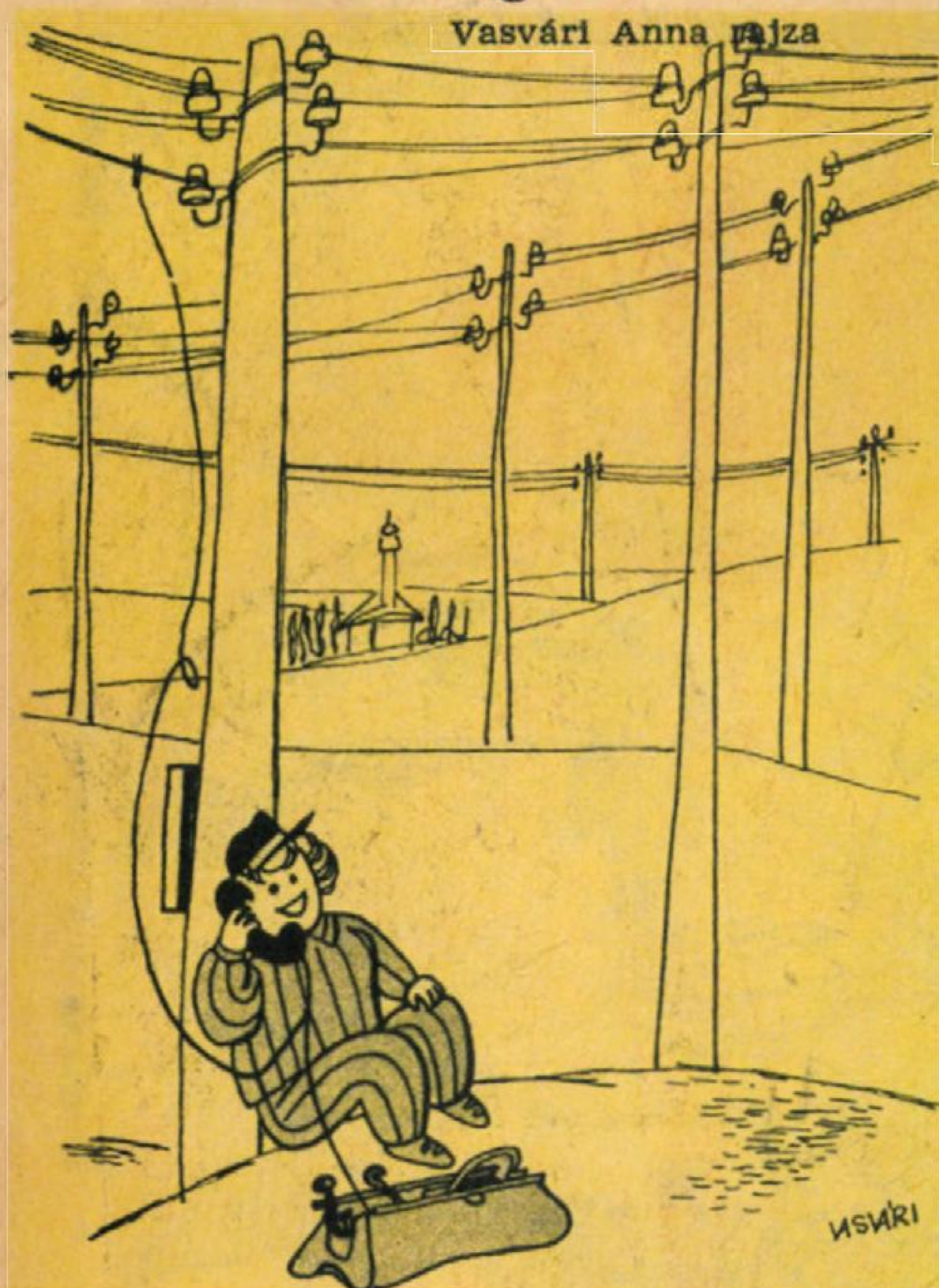
Erdei Sándor rajza

– Árulás! Tej!

Vonalvizsgálat

Vasvári Anna rajza

– Te csacsi! ... Persze, hogy szeretlek!

Ősz

Kaján Tibor rajza

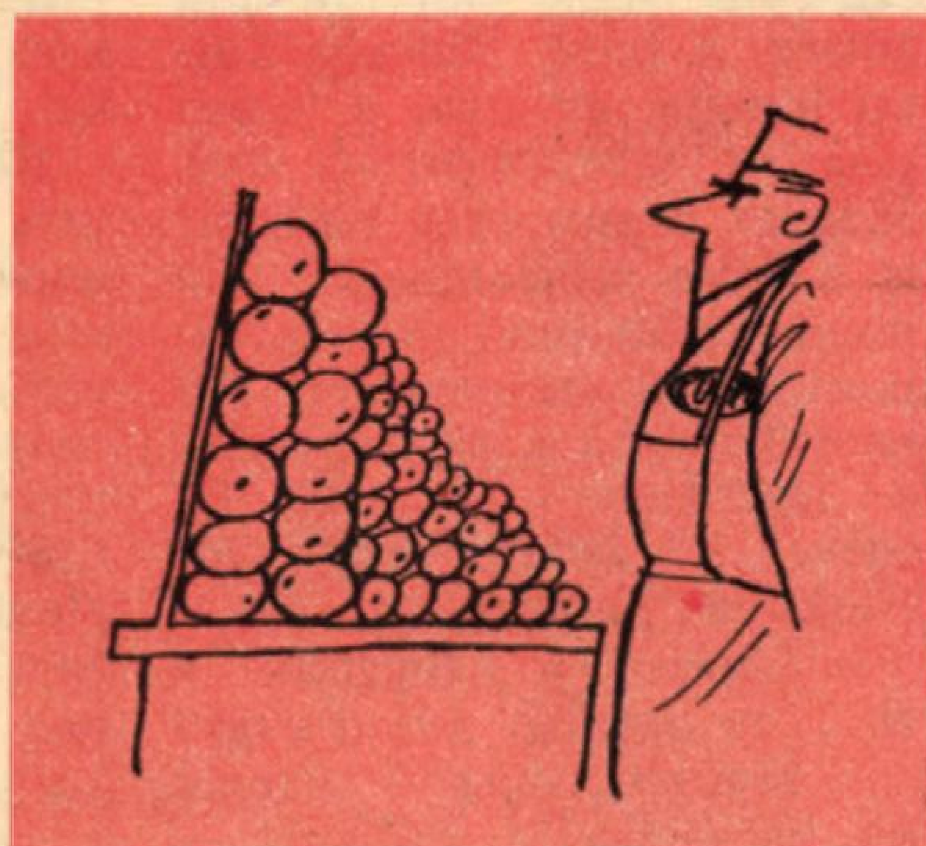
LEVÉL Kereskedelmünk jó hírétől

Kedves Asszonyom!

Ismételten panaszolja, hogy az egyik Közért-fiók vezetője az üzletbe érkező gyümölcsök legszebb példányait rendszeresen kiválogatva a kirakatba helyezi, bent az üzletben pedig a megmaradó silányabb minőséget méri a vevő kosarába. Legutóbb is ökölnyi nagyságú birsalmák kerültek a kirakati ládába, de az üzletben alig tojásnagyságúakat mértek.

Felvilágosítom önt, hogy a belkereskedelmi miniszter rendelete szerint a kirakatba csak olyan árut szabad elhelyezni, amilyent a vevő bent az üzletben, minden nehézség nélkül megvásárolhat. Ez azonban a dolognak csak az elméleti oldala. A gyakorlati oldala egészen más. A derék üzletvezetőben mélyen gyökereznek a demokratikus eszmék, és úgy gondolja, akkor tesz igazságot, ha nem hallgat a miniszterére, ha a kirakatba közszemlére teszi a gyümölcs legjavát, és ha minden vevőnek egyaránt azt a „kiszínelt" gyümölcsöt árusítja, amely gondos válogatás után az üzletben marad.

Noha titkos imádója vagyok a birsalma kompótnak, az a véleményem, hogy az ön panasza iskolapéldája annak, miként is lehet nagy üggyé duzzasztani az ilyenféle apró birsalma-ügyeket. Ön arról ír ugyanis, hogy az üzletvezető a kirakatba helyezett válogatott áruval félrevezeti a vásárlót, ezzel a szocialista kereskedelem hitelét rontja, és jó hírnevét veszélyezteti. Úgy látszik, ön nem ismeri egyes Közért üzletvezetők lélektanát. A panaszolt üzletvezető ugyanis úgy véli: ténykedésével hathatósan védelmezi a szocialista kereskedelem jó hírnevét, és annyira meg van győződve eljárásának helyességéről, hogy még az erre vonatkozó miniszteri utasítást is mellőzi, és figyelmen kívül hagyja. A válogatott portékával megrakott kirakattal is azt kívánja a köztudatba plántálni, hogy kereskedelmünk feladata magaslatán áll, mert az aszály miatt apróra termett birsalmát, vagy bármiféle más, csenevész gyümölcsöt is képes naggyá varázsolni. Büszkén mutogatja a világnak, milyen elsőosztályú szép gyümölcs kapható az általa vezetett Közért fiókban, amivel egyben a saját rátermettségét is bizonyítja, nem is szólva arról, hogy ezzel az egyszerű művelettel szinte becsalogatja a vevőt az üzletbe. Hittel vallja: a szőlő, az szőlő; a körte az körte; a birsalma az birsalma, mindegy tehát, hogy a kirakatban kétszer olyan nagyságú, gondosan kiválogatott birsalmát kínál eladásra, mint amilyent az üzletben ki tud szolgálni. Különben is nem lehet kivételt tenni vevő és vevő között, tehát sem ön, sem más nem kaphat a kirakati áruból.

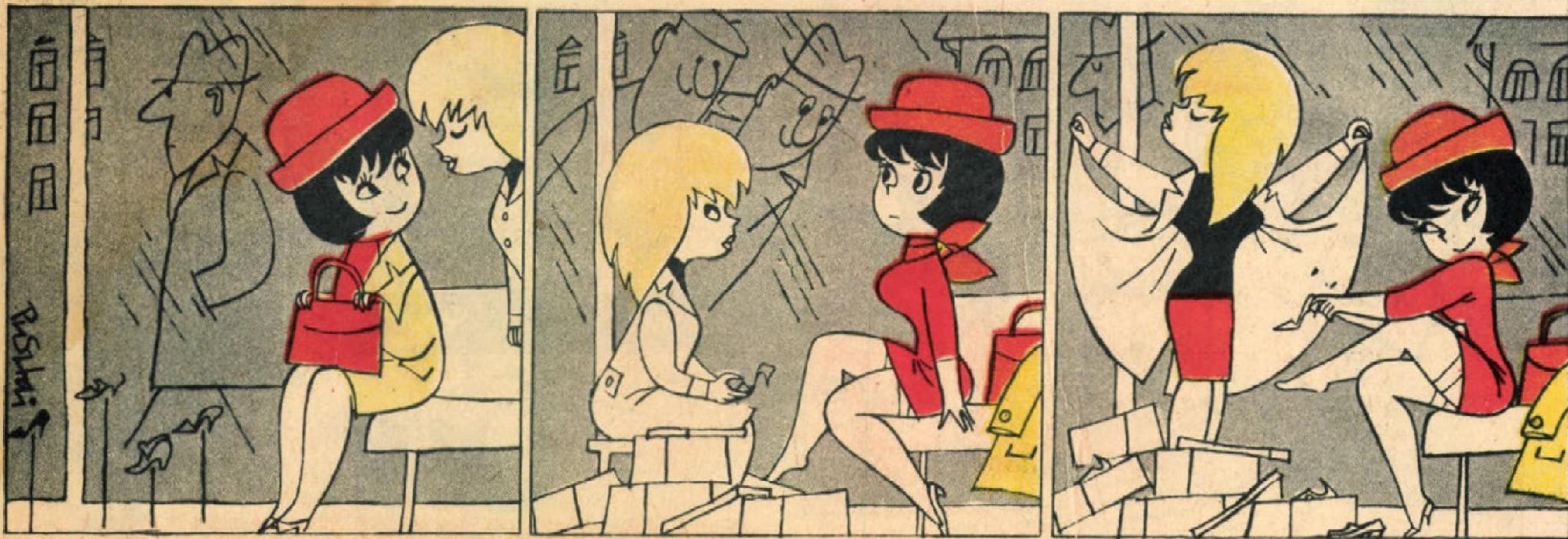
Éppen ezért, sajnos, nem tudok megnyugtató választ adni arra, hogy mi lesz a kirakatban elhelyezett, válogatott, szép gyümölcs sorsa.

Feltehetően köztulajdonban marad...

Földes György

Jucika és a modern kirakat

Pusztai Pál rajza

Bánat

Sajdik Ferenc rajza

– Mindenkinek van valakije, csak én vagyok nős...

Pesti dal

Fölfelé megy borban a gyöngy,
jól teszi;
belém is ment hét-nyolc-kilenc-
tíz deci.
Nagy dolog ám... hukk!... szinte
meg-
áll az ész,
hogy a vendéglátóipar
mint becéz.

...Rossz volt kérem, hogy az ember
talponáll,
csúf italboltban nem ízlett
a pohár.
Csinos bisztróban nyakaljuk
már a bort:
műanyag és neonfény az
összkomfort.

Aki ezt így kifundálta,
nagy ravasz:
szebb helyen az ember többet
poharaz, —
többet szívnak a pajkos szesz-
testvérek,
mivelhogy fő a lé... a lé...
a lényeg.

Mégha olyan spicces vagyok,
mint a csap,
lábam szára azért még nem
ingatag:
kipárnázott székre ültet
a csapos.
ne boruljon fel az, aki
kapatos!

Összecsuklom néha akár
egy collstok;
a dolgozó egy-két órát
elhortyog, —
szundizok a fehérkendős
asztalon,
kulturáltabb ágyon nem is
alhatom!

Bedő István

Szavazás után a gall kakassal

Toncz Tibor rajza

– Ne kukorékolj! Az állam én vagyok!

A bíróságon

Szegő Gizi rajza

Ügyvéd: Gratulálok! Ismét lány lett!...

a lakóbizottsági elnök feleségé

– KISREGÉNY –

I. fejezet

A háború óta nem volt tatarozva a ház. Vakolat csak szabálytalan, csúnya foltokban maradt a falon, amelyből itt-ott már egy-egy tégla is hiányzott. A lakók fejlett szépérzékét egyre jobban bántotta ez, és dr. Ámbrai, a lakóbizottság elnöke, éveken keresztül szaladgált illetékestől a még illetékesebbekig, sürgetve a tatarozást. Egy napon aztán letörve az eredménytelenségtől, felhagyott a szaladgálással, belenyugodva abba, hogy élete végéig egy vakolatlan ház lakóbizottságának elnöke marad.

Am másfél évvel ezután, egy szokatlanul meleg őszi reggelen kitekintve ablakán, állványzatot pillantott meg. Jókedvűen öltözött föl, és szokásos langyos férji csókját lehelve ébredező felesége homlokára, munkába indult. A kapu alatt söprögető házfelügyelőnek leereszkedően köszönt, majd hüvelykjével az állványzat felé bökve ezt mondta:

– Látja, én mindent el tudok intézni.

– Hiába, ön a legügyesebb lakóbizottsági elnök a kerületben! – bólogatott elismerően a házfelügyelő.

II. fejezet

Ámbrainé, férje csókjától, mint rendesen, ezúttal is újra álomba merült. Csak késő délelőtt ébresztette föl egy nagy koppanás. Fölnyitotta szemeit, majd újra lehunyta.

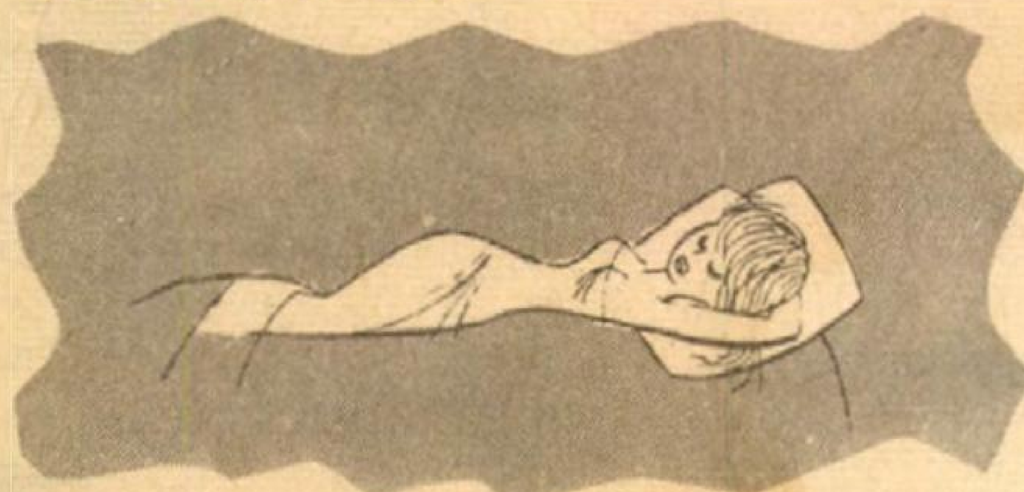
A hatodik emeleti nyitott ablakon az utcáról egy fiatal férfiarc bámult be.

– Maga ott – motyogta félálomban az asszony –, feltehetően húsz méter magas ember.... – Én tehát még alszom.

III. fejezet

Küllő András fiatalos lendülettel leverte a régi vakolatot a ház faláról, a legfelső emeleten kezdve a munkát. Egyszercsak bepillantott az egyik ablakon...

Már sok hatodik emeleti ablakon pillantott be életében, de ilyen csodaszép nőt még soha nem látott. Ráadásul hálóingben, az egész karcsú testet! A paplan ugyanis teljesen lecsúszott róla, s ott hevert a rekamié mellett a földön.

Andrásnak először az álla esett le, majd nagyot koppanva a kőműves kalapácsa is. Az álomittasan is elbűvölő hangra, kiszáradt torokkal felelt:

– Nem vagyok húsz méter magas, egészen normális termetű kőműves vagyok csupán...

IV. fejezet

A fiatalasszony unatkozott, hát pongyolát kapott magára, és beszédbe elegyedett a jóképű kőművessel:

– Milyen kár, hogy nem beszélgethetünk egész nap... – mondta kacéran. – De hát sajnos, nem vagyunk egyedül...

– Itthon van a férje, ugye?... – sóhajtott András.

– Nem, ő nincs itthon. Dehát a maga szaktársai, odakinn az állványokon... azok miatt nem lehet...

A fiatal kőműves arca felragyogott:

– Ki mondta, hogy rajtam kívül más is dolgozik ezen a házon?

V. fejezet

A tatarozás sehogy sem haladt, a munkálatok egy hét múlva is ugyanazon az emeleten folytak.

A lakók esténként egyre-másra csöngettek be dr. Ámbraihoz:

– Meddig fog ez tartani? Hónapokig nyelhetjük a port! Inkább ne intézte volna el a tatarozást... Maga a legügyetlenebb lakóbizottsági elnök a kerületben!

Dr. Ámbrai elment a tatarozó vállalat központjába megsürgetni a munkát.

– Kérem – felelték –, egy egész embert küldtünk önökhöz, ráadásul a legkiválóbb kőművesünket. Többet igazán nem tehetünk!

VI. fejezet

De további két hét alatt sem volt látszatja a kiváló kőműves munkájának.

A lakóbizottsági elnök teljesen elvesztette tekintélyét a lakók előtt. Sokat kesergett emiatt, s egy reggel, alig hogy beért a hivatalába, gondolt egyet és visszaindult, megnézni, miért nem halad házuk tatarozása. Megállt az állványok alatt, és fölnézett a hatodik emeletre.

A tatarozóvállalat ott könyökölt az ő ablakpárkányán, és jóízűen beszélgetett Ámbrainéval.

VII. fejezet

Dr. Ámbrai este mennydörgő hangon vonta felelősségre a feleségét:

– Hogy férji mivoltomban meggyaláztál, az még csak hagyján. De soha nem tudom neked megbocsátani, hogy szégyenbe hoztál, mint lakóbizottsági elnököt! – és sírva fakadt.

VIII. fejezet

Ámbrainé nagyon megsajnálta férjét:

– Na, ne sírj, mindent jóváteszek. Újra téged fognak tartani a kerület legügyesebb lakóbizottsági elnökének. Te csak annyit intézz el, hogy az öszszes lakók, mielőtt munkába mennek, adják le nekem a lakáskulcsaikat...

IX. fejezet

Ámbrainé másnap egy emelettel lejjebb, egy ötödik emeleti ablakból hajolt ki, s mosolygott föl az ifjú kőművesre. Az egy pillanatra meghökkent, de aztán úgy kezdett dolgozni, mint egy megszállott, hogy munkájával mielőbb egy szintre kerüljön a gyönyörű asszonnyal. De Ámbrainé nem sok időt hagyott a beszélgetésre, térült-fordult, s már a negyedik emeletről mosolygott rá.

A vállalat a tatarozást egy hónappal az ígért határidő előtt befejezte.

Dunai Ferenc

Absztrakt szobor

Fülöp György rajza

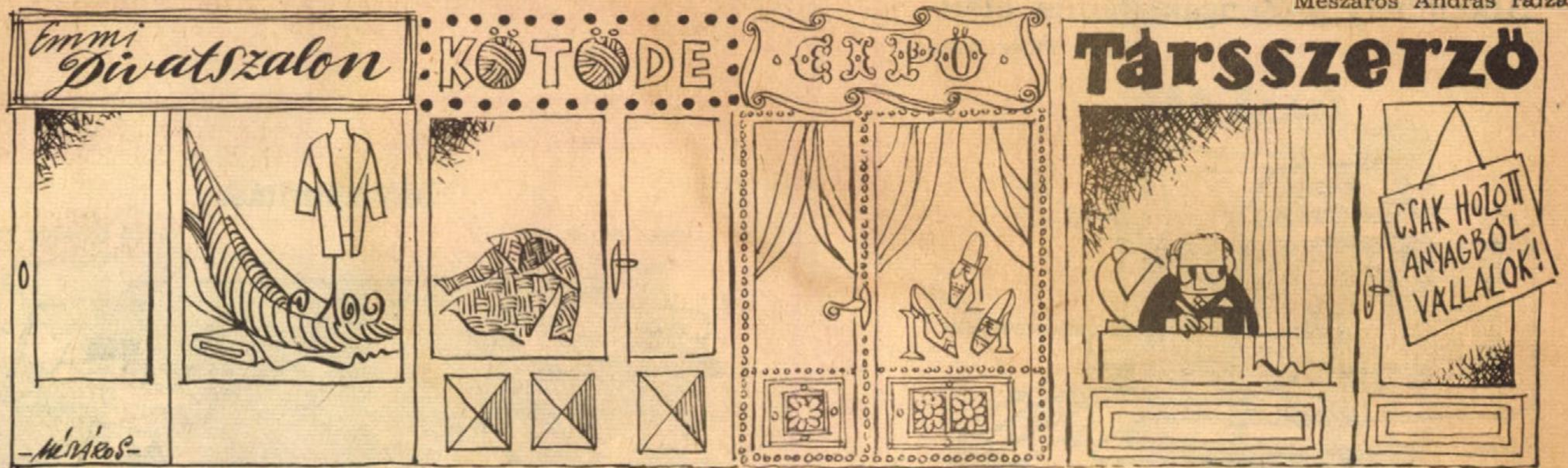
Panoptikum

Sandor Károly, akinek termete a legkisebb, szíve a legnagyobb a magyar válogatott labdarúgó csapatban.

ÜZLETEK

Mészáros András rajza

A KÉRDŐÍV

Az egyik marslakó izgatottan rohant oda a másikhoz.

— Baj van! — kiáltotta. — A földiek leleplezik a titkainkat!

A másik legyintett.

— Mit izgulsz? Mire ideér az űrállomás, még sok minden történhet.

— Tudom, nem arról van szó! Addig van időnk elbújni is. De éppen most kaptunk rádió útján egy kérdőívet, azt ki kell tölteni.

— És ha nem töltjük ki?

— Azt nem tehetjük meg, abból még valami bajunk lehet.

— Hm. Mi van azon a kérdőíven?

— Itt az első kérdés. Van-e élet a Marson? Mit válaszoljunk rá?

— Van, de nagyon nehéz. Az ember csak küszködik.

— Helyes. Nézzük a következőt. Aszongya: milyen az oxigénellátás?

— Mit írjunk erre? Büszkék vagyunk, nem szívesen panaszkodunk. Mindegy, írd be, hogy gyatra.

— Azt fogják hinni, hogy nálunk lopják az oxigént.

— Nem baj, legalább hoznak magukkal.

— És ha feketéznek vele?

— Elkobozzuk. Na, itt van a következő kérdés. Vannak-e csatornák a Marson?

— Csatorna van elég, de nagy a lakáshiány. Sok a vidéki.

— Persze, kérdés, hogy megértik-e ezt. Ne felejtsük el, hogy a földiek esetleg egészen más, számunkra elképzelhetetlen körülmények között élnek. Nem szabad szűk látókörű marslakónak lenni, másutt másféle élet is lehetséges, mint nálunk.

— Jó, jó, halljuk a következő kérdést!

— Aszongya: milyenek a politikai viszonyok, és vannak-e konfliktusok.

— Írjuk meg, hogy a délmarsiak hitszegő agressziója következtében kiéleződött a nemzetközi helyzet, de nem adjuk oda egyik holdunkat sem, harcolunk az utolsó csepp szénsavig.

— Azt kérdezik, hogy van-e nálunk hadsereg, és milyen.

— Ezt is megírhatjuk, de kérdés, hogy megértik-e a mi sajátos intézményeinket, amelyek a mi helyi gravitációs és légköri viszonyaink közepette keletkeztek. Esetleg csak értelmetlen betűhalmaz nekik. Mindegy, írjuk meg, hogy nálunk a hadsereg gyalogságból, lovasságból, tüzérségből, harckocsizókból, híradósokból, haditengerészetből, légierőkből, rakétaegységekből, trénből és vezérkarból áll. Törjék a fejüket, hogy ez micsoda.

— Helyes. Kellemetlen kérdés következik. Milyen a marsbeli filmgyártás.

— Kérlek, őszintén meg kell írni, hogy egy kicsit szürkék, sematikusak a filmjeink, nem vetik fel elég élesen a mai problémákat, ezért három új ankétot hívtunk össze a helyzet megjavítására.

— Érdeklődnek a könyvkiadás iránt is.

— Főleg klasszikusokat adunk ki.

— Azt kérdezik, hogy milyen nálunk a közlekedés.

— Ne szépítsük a dolgot, sok a közlekedési baleset, új közlekedési szabályzat lép rövidesen életbe.

— Gondolod, hogy ezek a jámbor földlakók tudják, miről van szó?

— Ez az ő dolguk. Mi csak töltsük ki becsületesen a kérdőívet, írjuk be, hogy küzdünk az alkoholizmus ellen, visszaesett a válogatott labdarúgó csapatunk, a fiatalok nagyon szemtelenek, a nők divatja hóbortos, az emberek idegesek, a vendéglőkben lassú a kiszolgálás, az orvosok túl vannak terhelve. Nem érdekes, hogy mindebből egy árva kukkot sem értenek, minden bolygónak megvan a maga sajátos profilja.

Az egyik marslakó vállat vont.

— Tudja isten, én nem vagyok ilyen pesszimista. Hátha a földiek már előbb tartanak, mint mi, régebbi a civilizációjuk, sok mindent jobban tudnak. Talán már nincsenek is náluk betegségek.

A másik marslakó gondolkodóba esett, majd hirtelen izgalomba jött.

— Hopp! Tudod, milyen nagy dolog lenne, ha új gyógyszerekkel, új gyógymódokkal jönnének, és meggyógyítanák azt a betegséget, amelylyel szemben évezredek óta tehetetlenek vagyunk!

— Melyiket is?

— A náthát!

Feleki László

A kőkorszakban

Toncz Tibor rajza

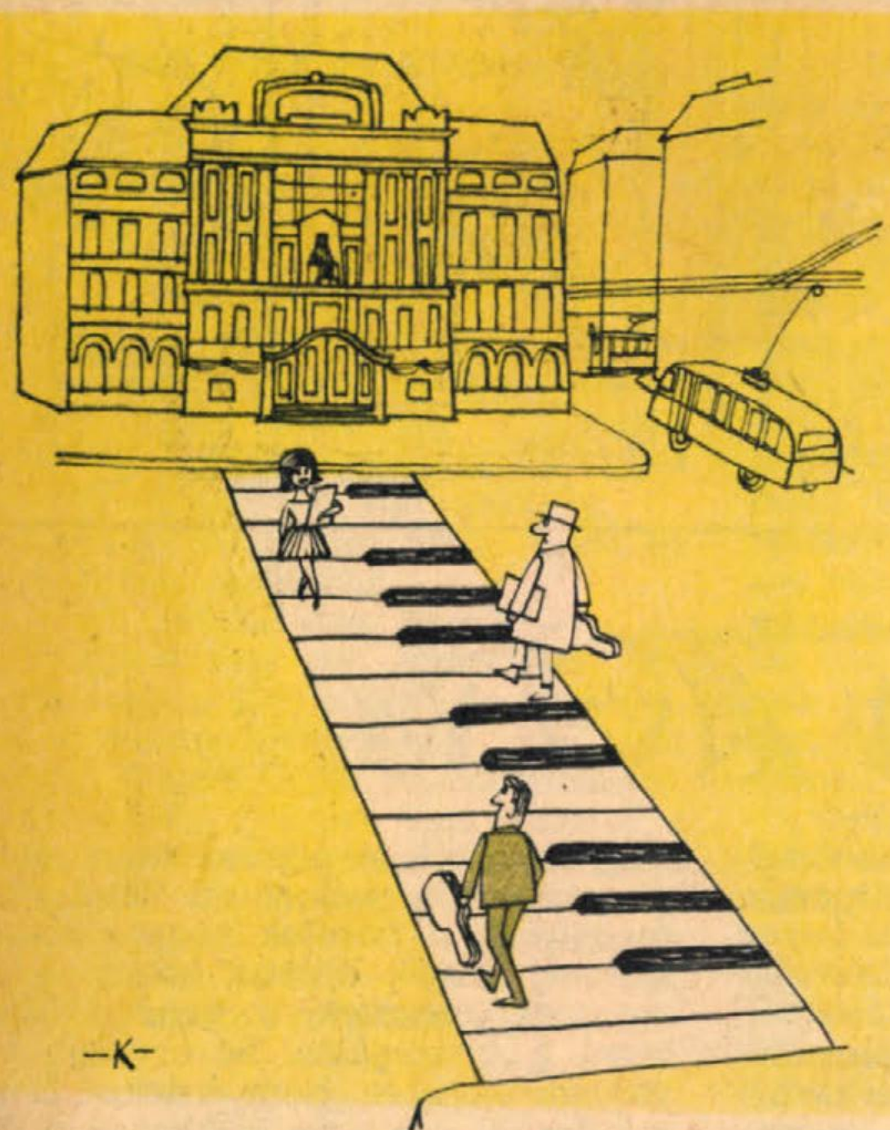

– Hülye! A kocsi elijeszti a mammutokat! . . .

PESTI UTCÁN... PESTI UTCÁN...

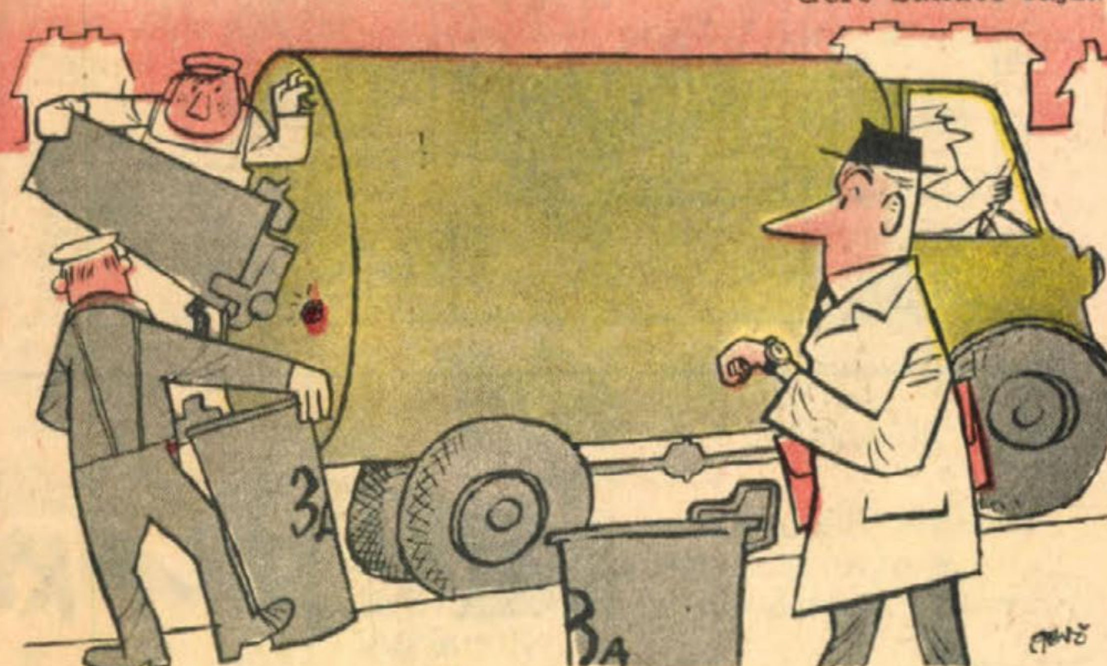
Átkelőhely a Zeneakadémia előtt

Kaján Tibor rajza

Időszámítás

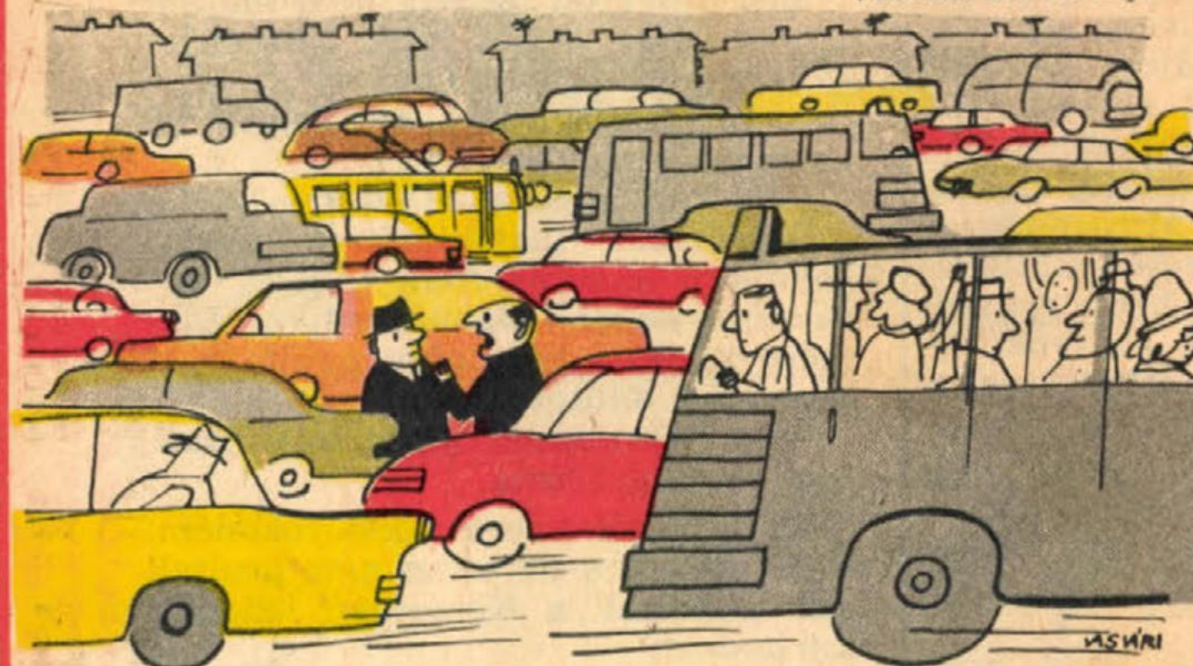
Gerő Sándor rajza

– Nagy ég, már dél van, szedik össze a szemetet!

Az úttesten

Vasvári Anna rajza

– Tudja, milyen veszélyes a nemzetközi helyzet? . . .

Lázas munka

Toncz Tibor rajza

– Halló, Krupka bácsi, hagyja abba a munkát, elhoztuk a fizetését! . . .

Gondos gyerek

Szegő Gizi rajza

Büntetés

Balázs-Piri Balázs rajza

A szakember közbeszól

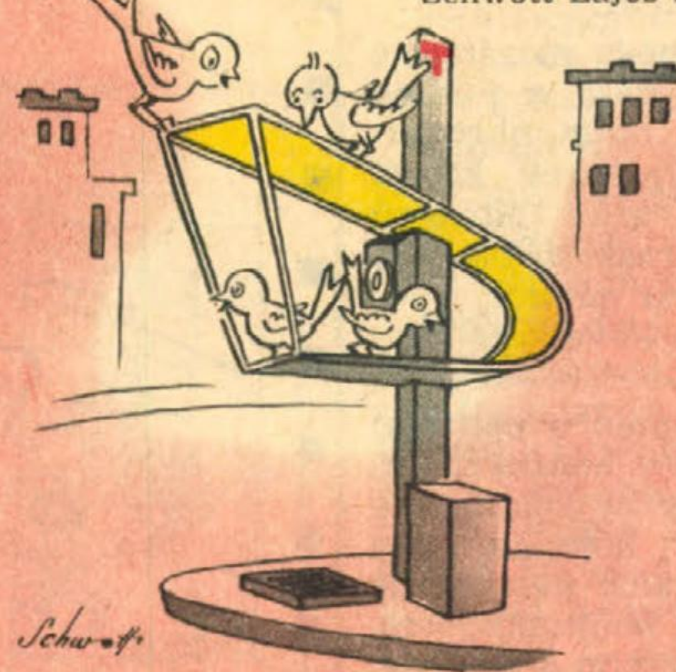
Pusztai Pál rajza

– Az istenért, egy kis sárgát is keverjenek hozzá!

Az új nyilvános telefon

Schwott Lajos rajza

– Nézd, milyen szép madáretetőt kaptunk!

Indulás csak csukott ajtóval!

Sz.r Szabó József rajza

Megfelelő tábla – megfelelő helyen.

Meglepő fordulat

Erdei Sándor rajza

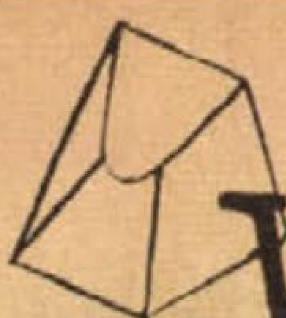

– Pardon, én a zebrán megyek! . . .

Új hirdetés

Hegedűs István rajza

Velem történt

A november 1-i számunkban meghirdetett pályázatunkra számos kézirat érkezett. A legjobbak közlését megkezdjük.

TAKARÉKOS EMBER

Egyik intézményünk gazdasági osztályának vezetője — Józsi bácsi —, messze földön híres takarékossági elveiről.

Még a tavasszal történt, hogy az intézmény KISZ-szervezete elhatározta, hogy a május 1-i felvonuláson a múlt évhez hasonlóan látványossá teszi szereplését. Igen ám, de ehhez anyagi eszközökre volt szükség.

Kovács Bandi szorongva lépett be Józsi bácsi irodájába.

— No, mi kellene, fiam?

— Arról van szó, Józsi bácsi kérem, hogy május elsején léggömbökkel szeretnénk felvonulni, úgy mint tavaly. Tessék csak visszaemlékezni, milyen szép látvány volt, amikor a téren mindet egyszerre a levegőbe eresztettük... Szeretnénk megint...

— Léggömbökkel? — szakította félbe Józsi bácsi. — Hm, rendben van. Keressétek meg a tavalyiakat...

Waschina János
Bp., VII., Alsóerdősor u. 1.

CSODAVÍZ

A Vas megyei Bük községben nemrég gyógyvíz tört fel. Megtudta ezt vállalatunk raktárosa, Feri bácsi is. Mivel pedig Feri bácsi, állítólag gyomorbeteg, hamar kerített egy 25 literes hordót, és megkérte a vállalat egyik gépkocsivezetőjét, hogy a büki forrásnál töltse meg a hordót gyógyvízzel. A gépkocsivezető készséggel vállalta a megbízást, amiről később azonban megfeledkezett, és csak útban hazafelé jutott eszébe. Mit tehetett, megtöltötte a hordót Szombathelyen egy vízvezetékből. Másnap reggel, mintha mi sem történt volna, átadták a hordót Feri bácsinak, aki azonnal hozzálátott a kúrához, és rövidesen arról beszélt, hogy szűnőben vannak gyomorbántalmai.

Nemsokára a pirított zsemle helyett füstölt sonkát hozott tízóraira, majd megtöltött két üveget az állítólagos büki vízzel, és elküldte sógorának aki ugyancsak gyomorbeteg volt.

Az ivókúráról tudomást szerzett a vállalat vezetősége, és nem akarván, hogy a raktáros csalódjon, és netán még gyomorbántalmai is visszatérjenek, utasította a gépkocsivezetőt, hogy az aznapi büki útjáról hozzon Feri bácsinak valódi forrásvizet. A hamis vizet aztán ügyesen kicserélték a valódira, és Feri bácsi gyanútlanul tovább folytatta az ivókúrát. Hanem, mikor lehörpintette a szokásos pohárkával, most már a valódit, úgy érezte, hogy annak valami utóíze van. Nem szólt erre senkinek semmit Feri bácsi, csupán egy levelet menesztett sógorának Zalába. A levélben ez állt:

„Kedves sógorom! A vizet, amit küldtem, mielőbb idd meg, mert ha sokáig áll, megáporodik."

Kemény Jenő
Szombathely, Alkotmány u. 30.

EGYENRUHÁS LÁTOGATÓ

Még a régi hadseregben történt. Mint őrparancsnok teljesítettem szolgálatot az egri Vári laktanyában. Borongós, ködös őszi este volt, nem sokkal takarodó előtt. Az őrszem harsány „Fegyverbe!" — kiáltására kirohantunk az őrszobából, villámgyorsan elfoglaltuk felállítási helyünket, kiigazodtunk, és vártuk a vizsgáló elöljárót, akinek érkezését beharangozták már.

Amikor a léptek egész közel hangzottak, kiadtam az előírásos vezényszavakat: „Őrség, vigyázz! Őrség, puskával tisztelegj!"

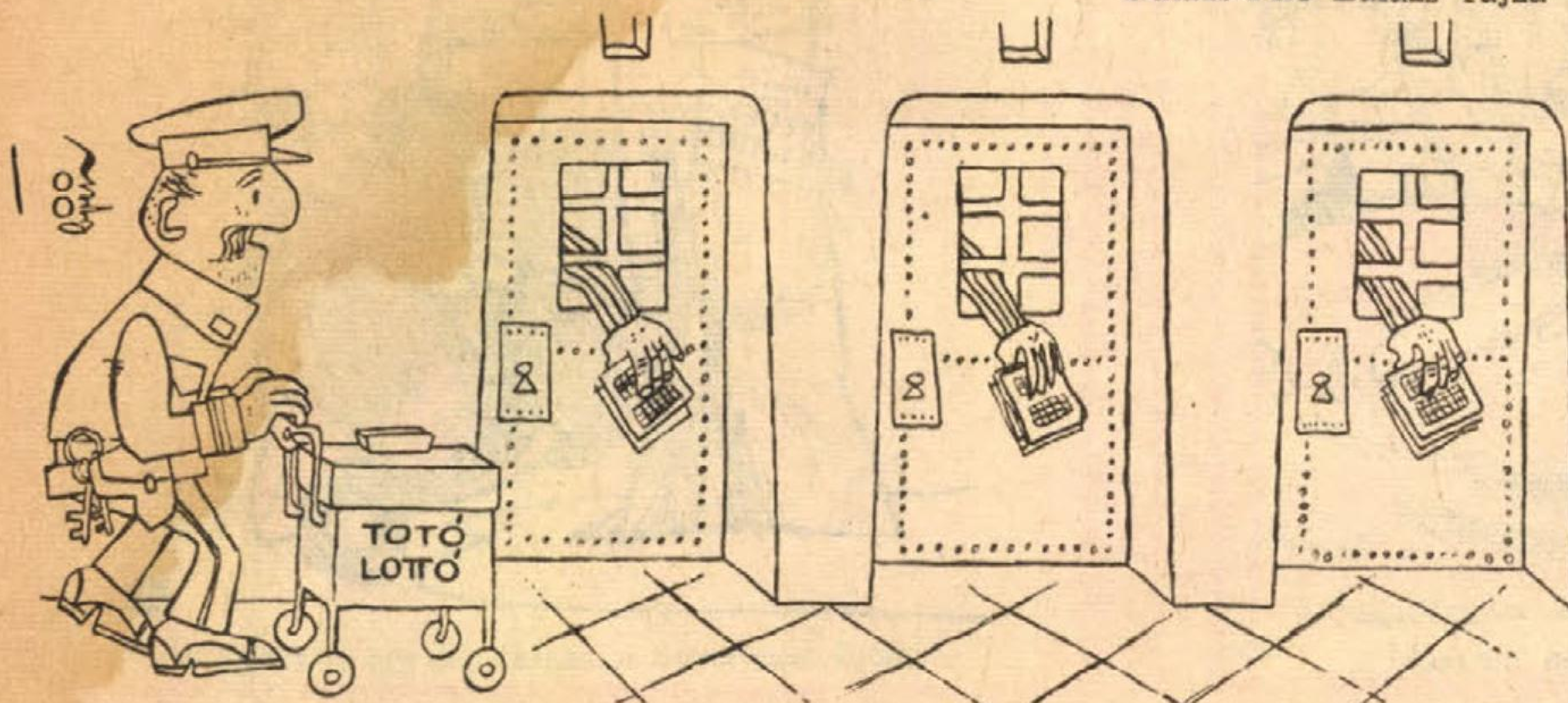
Az őrség tagjai szobormereven, puskával tisztelegve várták az érkezőt, aki pár pillanat múlva ezekkel a szavakkal lépett be a kapun:

— Köszönöm, uraim. Ilyen fogadtatásban még soha nem volt részem, pedig idestova huszonhárom éve vagyok táviratkihordó...

Bartisek István
Tát-Kertváros

Szenvedély

Balázs-Piri Balázs rajza

SOKOLDALÚ KAPCSOLAT

Irigylem Elemér barátomat: mindent el tud intézni. Bevallom, kihasználom régi barátságunkat, és ügyes-bajos dolgaimban hozzá fordulok. Sohasem hagyott cserben.

Még a nyáron történt, nem tudtam rendszeresen jéghez jutni. Elemér legyintett.

— Ne törődj vele! A főlehűtő jó barátom...

Pontosan kaptam a jeget.

Nemsokára lakás-javítási, festési gondjaim akadtak. Nem tudtam terminust kapni. Elpanaszoltam Elemérnek, aki a kagylóhoz nyúlt, és öt perc alatt elintézte.

— A szövetkezet igazgatója barátom — magyarázta.

Itt járt két napra bécsi rokonom. Pont ezeken a napokon nem árultak téli szalámit a Közértben. Elemér kurjantott:

— A 9999. számú Csemege vezetője jókomám!

Egy óra múlva a hónom alatt himbálózott két rúd szalámi.

Sógorom autójának fékje megbukott a vizsgán. Éppen pótvizsgára készült. Nosza, Elemér!

— A Fékvizsgáló Nemzetközi Grémium elnöke barátom.

A fék átcsúszott a pótvizsgán. Az elnök maga súgott neki.

Végül a zuglói álarcosbál tárgysorsjátékán élő csikót nyertem. Azt mondták, főképpen a lucernát szereti. Honnan szerezzek lucernát? Elemér öt perc alatt elintézte. Egészen a közelben kiutaltak félholdas lucernást, nem messze a Gundeltől.

Bámultam Elemérnek ezt a széleskörű kapcsolatát. Amikor sok mindenért hálálkodtam, meg is kérdeztem tőle:

— Csodálatos, mennyi embert ismersz! Csodálatos, hogy mindenütt akad protekciód!

Elemér széttárta a karjait.

— Nincs ebben semmi csoda, öregem. Minden ügyedet az én Roska Tóni barátom intézte.

Nyáron főlehűtő volt a jéggyárban. Csakhamar átkerült igazgatónak egy lakásjavító szövetkezetbe. Onnan átment vezetőnek a Csemegéhez, majd nemsokára a Fékvizsgáló Grémium elnöke lett. Most pedig két hete a fővárosi lucernások főintézője. Nincs valami dolgod a Nyulászóextexnél? Gondolkozz!

Gondolkoztam. Nincs semmi dolgom.

— Kár — sajnálkozott Elemér —, úgy hallom, elsejétől Roska Tónit odahelyezték osztályvezetőnek.

(stella)

Színházi hetilapunk nemrégiben részleteket közölt Edgar Allan Poe híres verséből: A hollóból.

Az idézetek mellett, illusztrációképpen, öt fényképet láthatunk egy neves művészünkről. A fényképek kitűnőek, a művész remekül eljátssza a verset, az idézetek pontosak, Kosztolányi Dezső fordítása csodaszép, a képek elhelyezése minden igényt kielégít, a nyomda jól dolgozott stb., stb.

Ennyit elöljáróban, és most vegyük sorra egyenként a képeket:

Az első kép: Álmos lámpafénynél ül a művész, és egy régi, bűvös fóliánson tétovázik a keze.

Második kép: A művész felnyitja az ajtót — „szétvigyázva sebtiben" —, és keresi a hollót, de a holló nincs sehol. „Künn az éj, más semmi sem."

Harmadik kép: Két óriási, félelemtől kitágult szem. Ez alatt nincs versidézet, de a bolond is kitalálhatja, hogy a művész akkor nézett így, midőn a lakásába, éjféltájon, óriási lomha szárnnyal peckesen besétált egy vén holló. Nem is lehet csodálkozni, hogy megijedt. Képzeljék magukat az ő helyébe!

Negyedik kép: A művész töri a fejét: miért károgja a holló azt, hogy „sohasem", és van-e ír a szívére?

Ötödik kép: A művész lehajtja fejét a fóliánsra, és nézi a hollót — a hollót azonban még mindig nem látni —, és nő az éjjel, nő az árnyék, terjed egyre csöndesen. S nem virrad meg sohasem!

Nagyon érdekes kezdeményezés!

Kár, hogy a szerkesztőség smucig volt, és nem szerzett be egy valódi fóliánst, és egy valódi peckes hollót. Az Állatkert — úgy gondolom — szívesen kölcsönadott volna egyet.

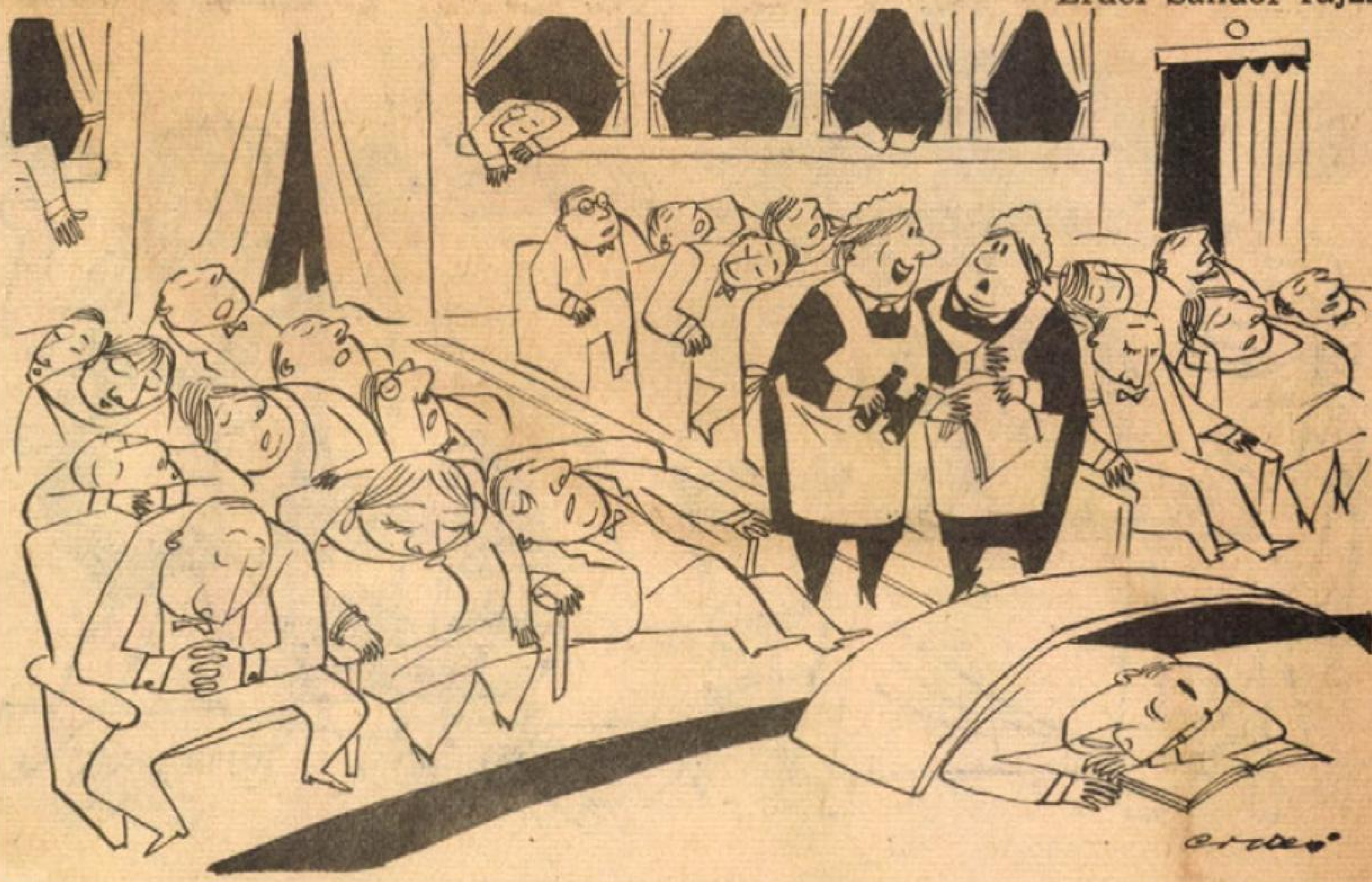
Öt képben — tudom — nagyon nehéz visszaadni egy vers hangulatát. A költeményben például az is benne van, hogy amikor a különös látogató besétált a művész lakásába, „elmúlt régen éjfél", sajnos, a művész karóráján nem lehet látni az időt. Jó lett volna egy olyan fénykép is, amelyen egy toronyóra negyedegyet mutat. A költő egyhelyütt azt írta: „Most a függöny bíbor öble megborzad." Ezt miért nem lehet látni? Nem volt keret egy vacak bíborfüggönyre?

Mondom, nekem nagyon tetszett ez a fényképekkel illusztrált vers, de ha megfényképesítik a „Szeptember végén"-t, akkor mindent szerezzenek be: legyen tél dere, amely megüti a művész fejét, és legyen fejfa, amelyről le lehet akasztani az özvegyi fátyolt.

M. Gy.

Szakértő jegyszedőnők

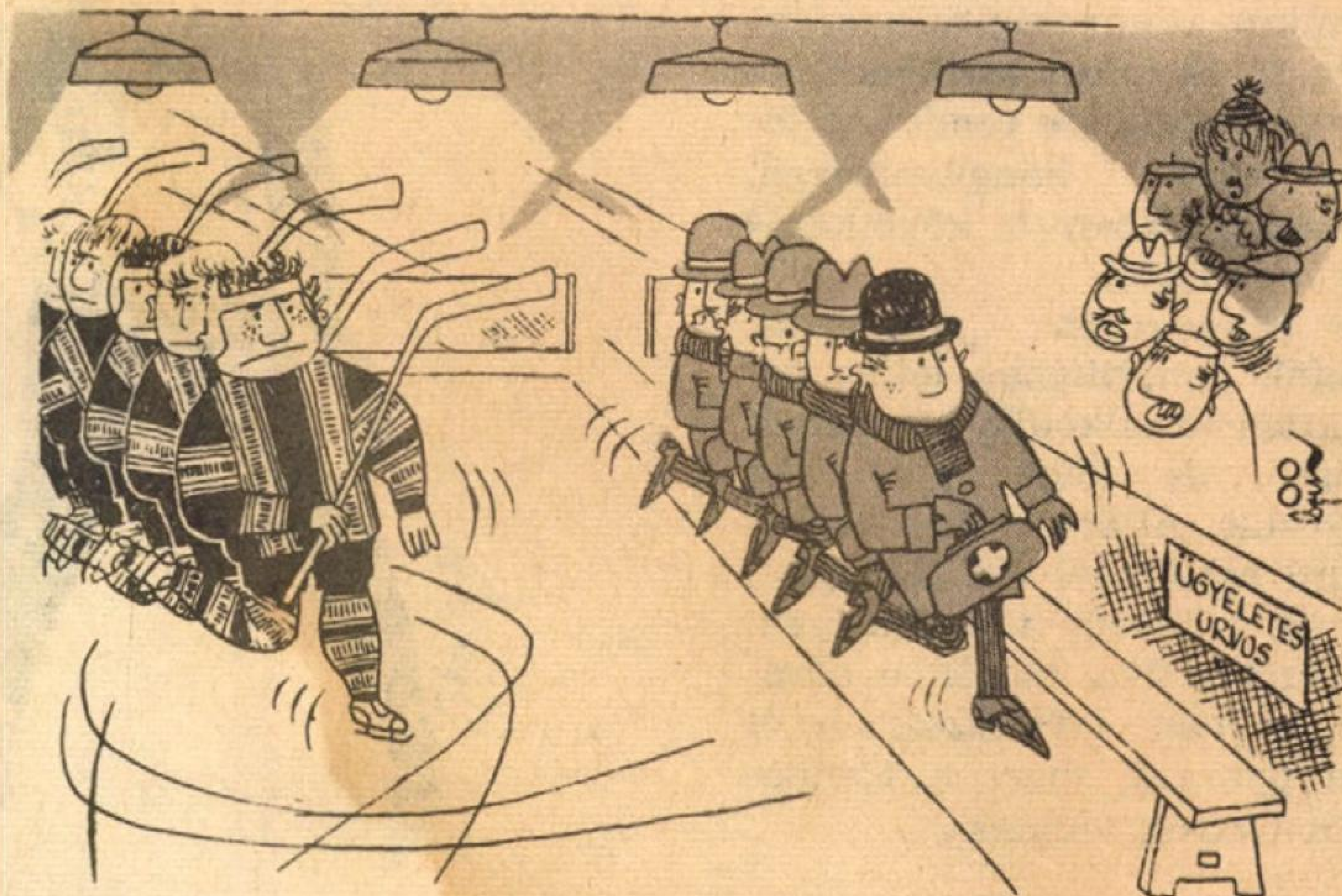
Erdei Sándor rajza

– Meglátod, ezt a darabot közvetíteni fogja a „TV" is!...

Megkezdődött a jégkorong-évad

Balázs-Piri Balázs rajza

Őszi kiszállás

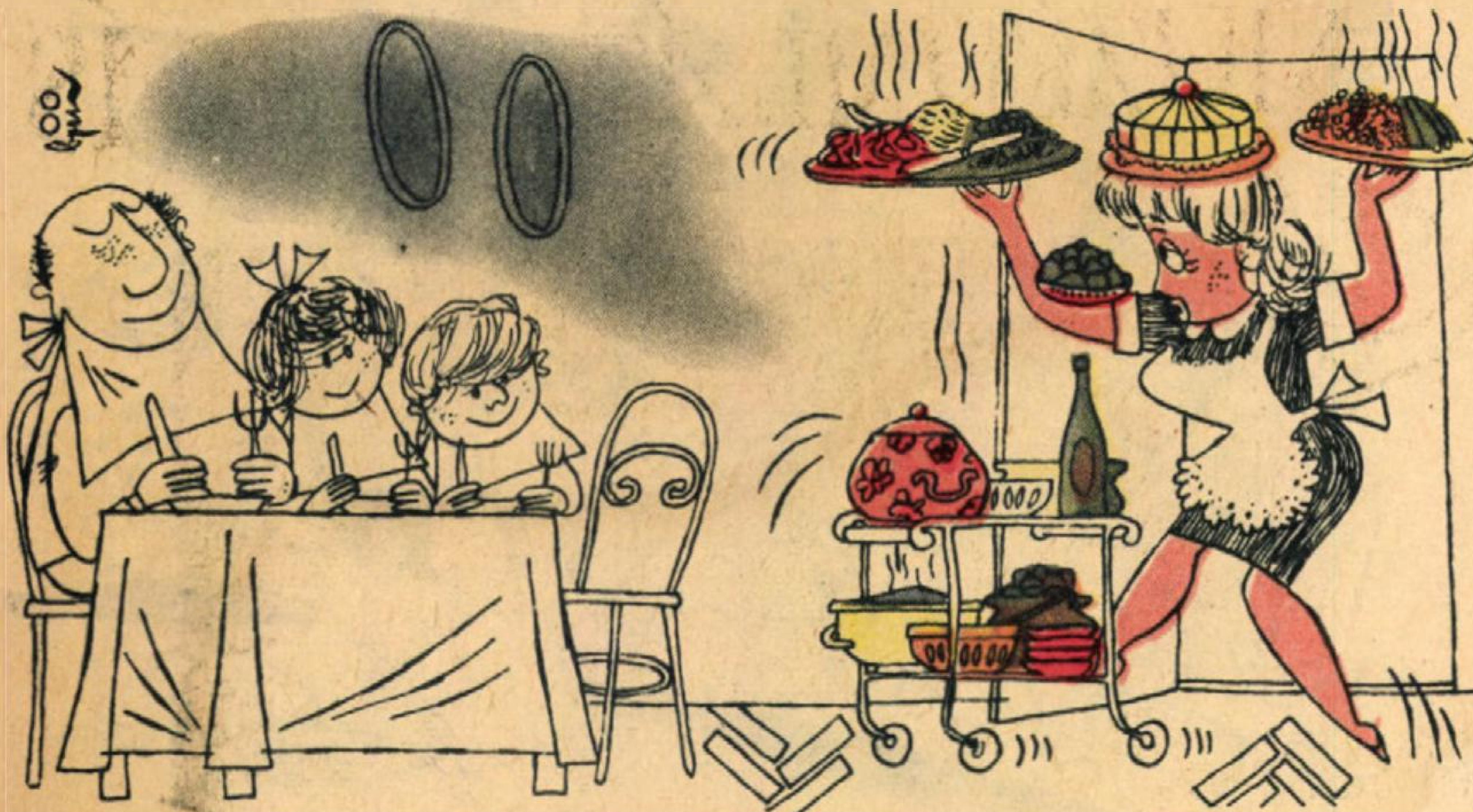
Erdei Sándor rajza

– Ez aztán kocavadász!
– Nem csoda! Még csak három hete vállalatvezető!

Vasárnapi ebéd

Balázs-Piri Balázs rajza

Tarka notesz

VÍZ

Étterem ... A vendég úgynevezett „sima vizet", tehát vízvezetéki italt kér a felszolgálótól.

A pincér barátságtalan arcot vág, azután kicsit gúnyosan megkérdi:

— Ilyen alacsony dunai vízállásnál?

KÖLCSÖN

Jókedvű ember lép ki az italboltból. Nem részeg, csak egy kicsit spicces, még szeretne inni, de elfogyott a pénze. Megáll a szomszéd bolt előtt, amelyen cégtábla hirdeti: „KÖLCSÖNZŐ BOLT". A kirakatban mosógép, porszívó, mérleg. Emberünk nézi a cégtáblát, azután halkan mormogja:

— Ide bemegyek és kérek egy húszast ...

GYORSASÁG

A Kerepesi út és Fehér út sarkán autóbuszra vártam. Itt most villamosvágány épül, és társadalmi munkások is segítenek a nagyszabású földmunkánál. Hallottam, amikor valaki odaszól a társának:

— De sokat pihensz! A hivatalban is lassan dolgozol, itt is. Hát nem tudsz semmit gyorsan csinálni?

— De igen — hangzik a válasz. — Gyorsan fáradok ...

LÁTOGATÁS

Nagyon távoli rokonok jöttek látogatóba hozzánk — három kisgyerekkel. A gyerekek csokoládékrémmel kenték be a csipketerítőt, összetörtek egy vázát, és letéptek egy levelet a filodendronról. Öttől nyolcig voltak nálunk, és amikor távozni készültek, feleségem bűbájos hangon így búcsúzott tőlük:

— Gyertek minél gyakrabban ...

(—sti)

a demokrácia földje

Bob Hope, az ismert amerikai komikus könnyekig megkacagtatta II. Erzsébet királynőt, az udvar tiszteletére rendezett jótékonycélú hangversenyen. Konferanszában a következőket mondotta:

— Ellentétben Angliával, nálunk Amerikában teljes demokrácia uralkodik, nincsenek rangok és főúri címek. Az Egyesült Államok két társadalmi osztályból áll. Az egyik a nép, a másik a Kennedyek. Az erőpolitika törvénye alapján, a nép természetesen el van nyomva, mert a Kennedyek többen vannak ...

KRESZ-divat

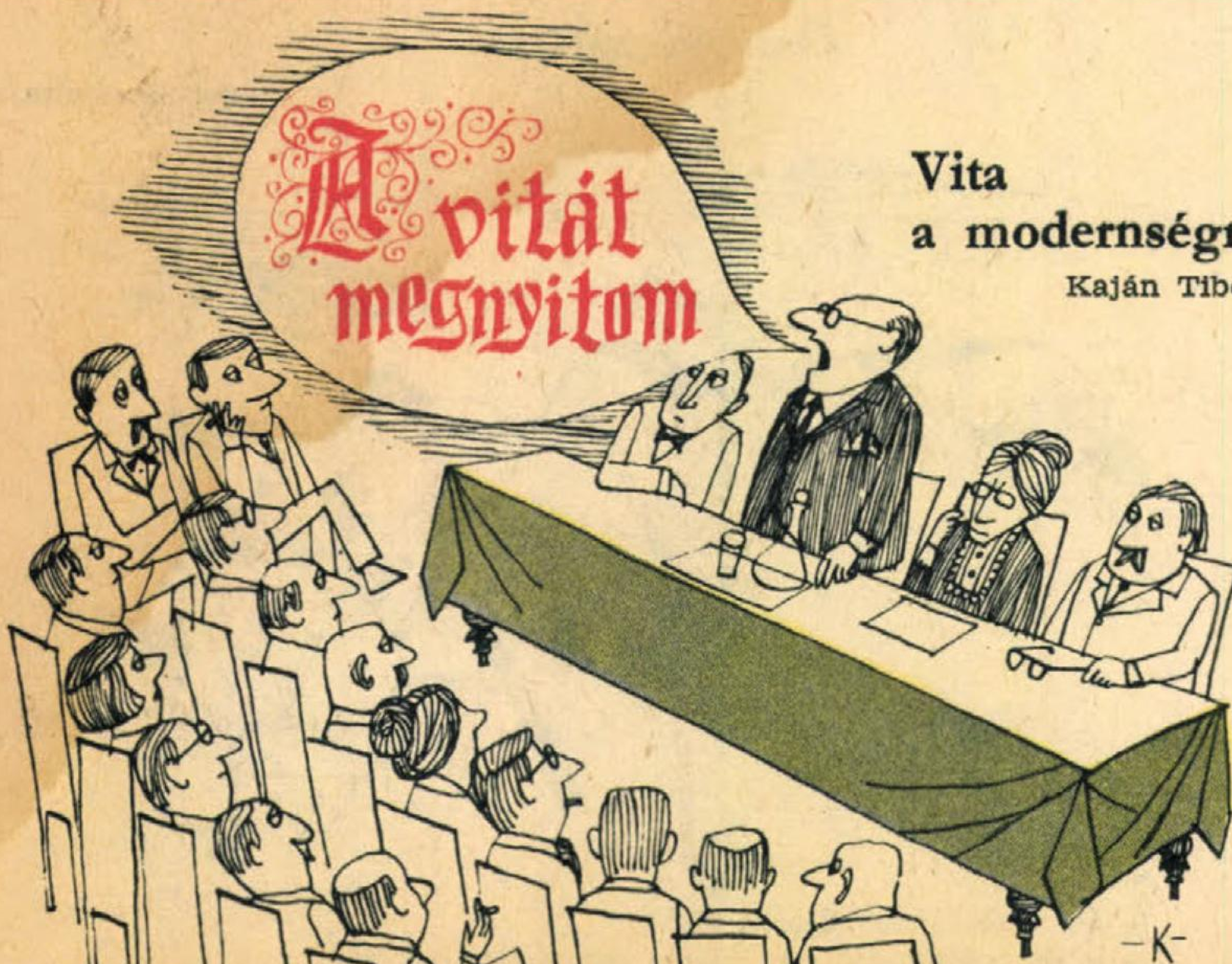
Pusztai Pál rajza

– Veszek egy motort, kitűnően áll nekem a bukósisak!

Vita a modernségről

Kaján Tibor rajza

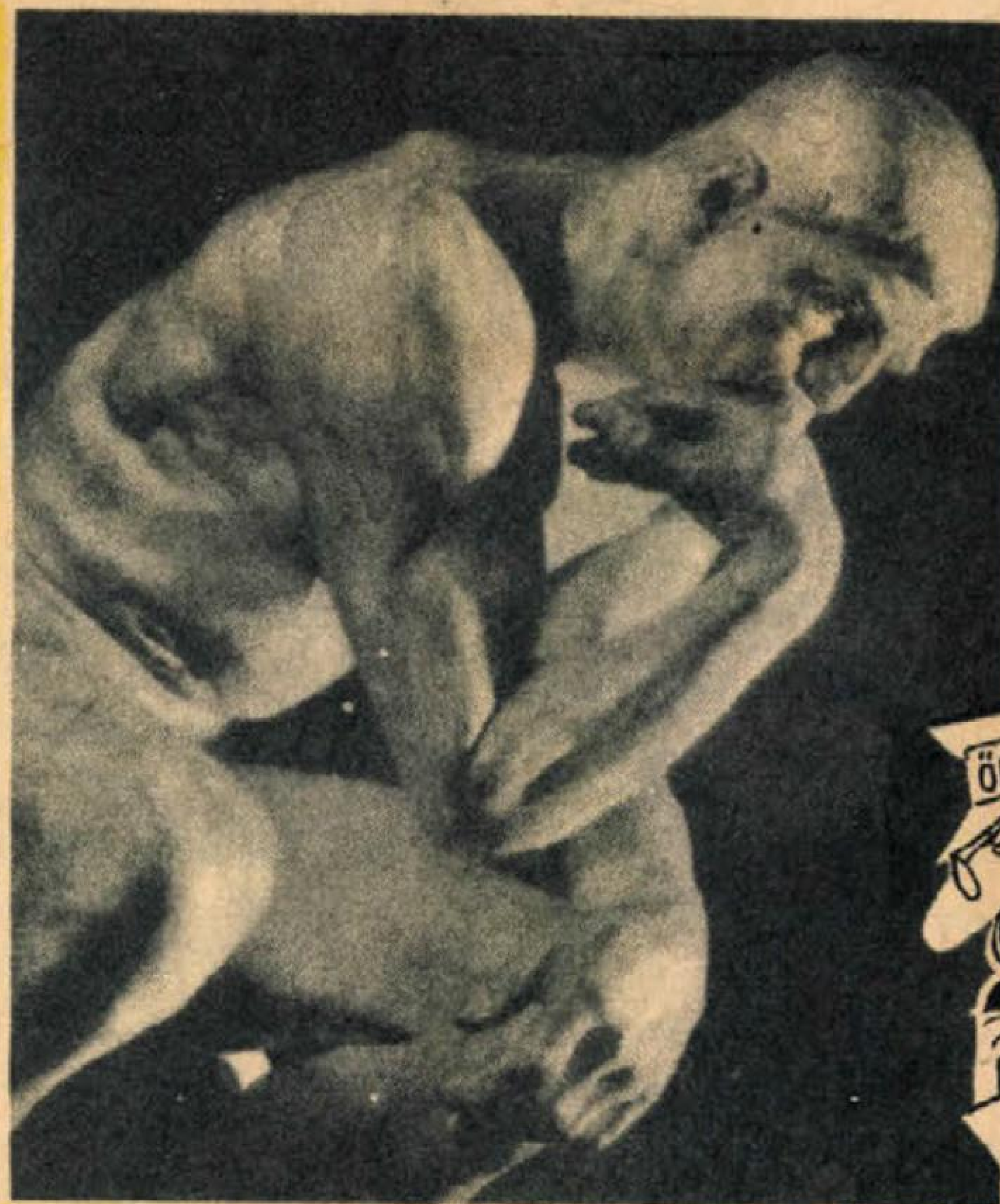
Pusztai:

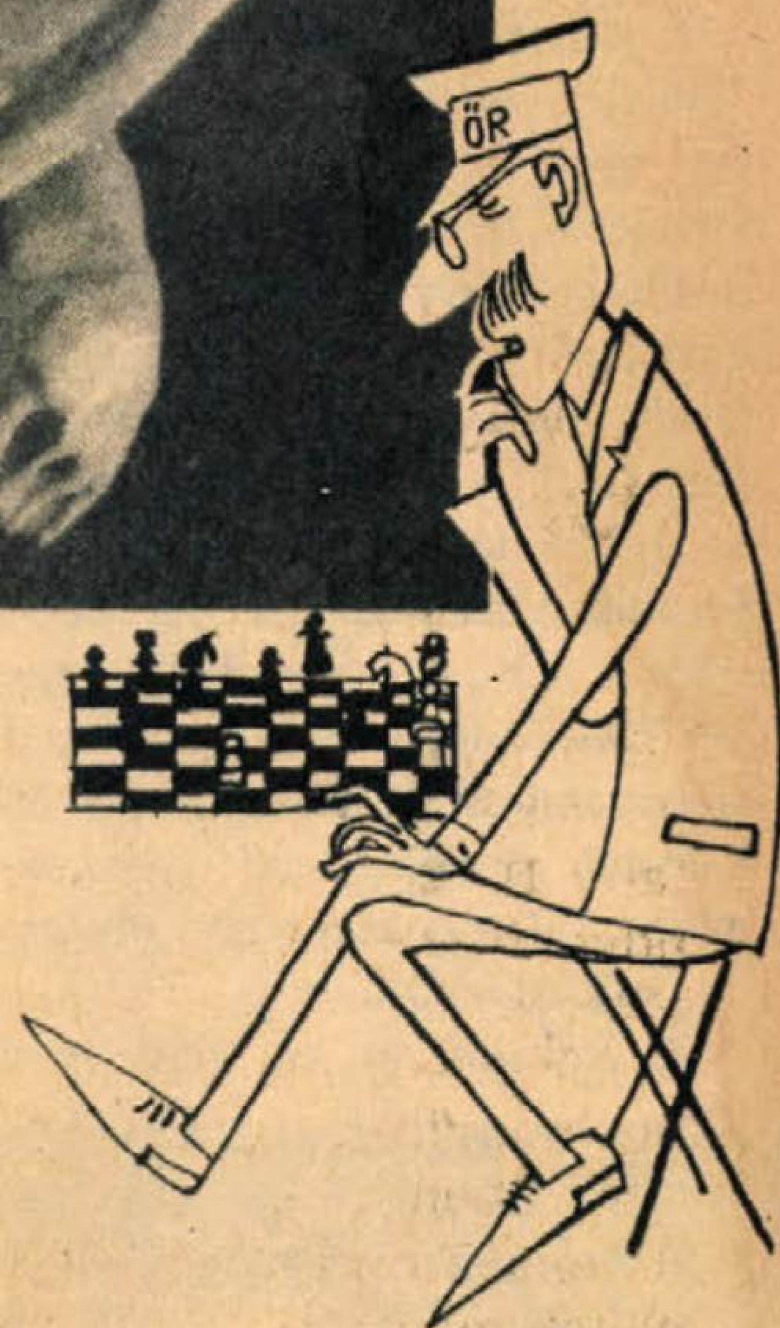
MÚZEUMLÁTOGATÁS

-Úgylátszik csiklandós

-Csodálatos kidolgozás, még szúr is a szakálla!

3ooo éves tupírozás

-Ejnye Jani! Most, dologidőben..?

DADOGÓ reklám

Néhány évvel ezelőtt még bosszankodtunk egy-egy foghíjasan dadogó neon feliraton, de ma már, hála az egyre szaporodó foghíjas villongásoknak, csak mosolygunk rajtuk. Úgy látszik azonban, hogy ezt a neon-serkentette derűs mosolyt túl akarják licitálni a hagyományosan íródott reklámtáblák alkotói... Új divatot kreáltak, újítottak... Például:

A József körút 34-ben levő rádióüzlet kirakatában díszeleg egy nyolc kockából összeállított vízszintes felirat, amely alkotója jóvoltából ekként dadog: az első kockában van egy „R" betű, a másik kocka üres, a harmadikban „Á", a negyedikben „D", az ötödik kocka megint üres. A hatodik kockában „I", a hetedikben „Ó", a nyolcadikban egy „K" betű foglal helyet. Ezt a széttrancsírozott feliratot az én kisebbik unokám, aki most tanulja a betűvetést, így olvasta el: RÓ-ÁD-IÓK.

A Rákóczi út 32. alatt levő Csemege önkiszolgáló bolt kirakatában a lóugrásszerűen elhelyezett öt kockára elosztott betűegyveleg így szól a nézelődőhöz: HÚS. Egy lóugrással odább: ÉS HAL. Még egy ugrás: KONZER. Befejező ugrás: VEK. No, de ugorjunk egy sarokkal odább, ott is van dadogás bőven.

A Gyulai Pál utca és a Rákóczi út sarkán van egy hatszögletű, üveglapos világító hirdetőoszlop, amelyről egy szemszögből nézve a következőket lehet kibogarászni: ÉJSZ NAGY, AKÁK VILÁG, HALLÓ RIÓI NAGY ÉJSZ, VILÁG AKÁK, RIÓI HALLÓ. Ez a rejtjeles hirdetés nyelvén azt jelenti: HALLÓ NAGYVILÁG, RIÓI ÉJSZAKÁK.

Persze nincs semmi vész: ha valaki körbe sétálja, körbe villamosozza, vagy körbe autózza ezt a kivilágított reklámoszlopot, mindjárt megfejti a rejtvényt. De bocsánatot kérek, kinek van erre ideje?

(bernáth)

Nyert vagy nem nyert?

21 nyert

az eddig megtartott sorsolásokon a VIII. kerületben váltott gépkocsi nyereménybetétkönyvek közül.

VÁLTSON ÖN IS
1962 október 31-ig

Ezt az elmés reklámcédulát kaptuk az OTP-től. Már éppen azon voltunk, hogy eleget teszünk a felhívásnak, és mi is váltunk gépkocsinyereménybetétkönyvet, amikor jobban megnéztük a kártyalapokat. És a piros tízesen csak kilenc-kilenc piros szívet találtunk, akárhogy forgattuk is az ördög bibliájának e reklámcélokra kiadott lapját. Már pedig a kártyaszabályok szerint akkor ez csakis kilences lehet. A reklámcédula alkotója vagy nem tud kártyázni, vagy hadilábon áll a számtannal.

(d.)

Kiűzetés a sűrített paradicsomból

Rég volt, talán igaz se volt, van annak már egy éve is talán, hogy utoljára láttam azokat a pici, sűrített paradicsommal töltött dobozokat, melyek tartalmából éppen két személy számára lehetett paradicsommártást készíteni. Ám akkor, úgy látszik, valaki véget vetett a paradicsomi állapotoknak, és azóta csak huszonnégy személyes mártásnak való sűrített paradicsomot árusítanak.

Miért?

(Jp)

Okuljanak a kezdők

Október 23-án déli egy és két óra között, nevelőtestületünk tanulmányi úton levő népes csoportja betért ebédre a szegedi Hági sörözőbe. Az ebéd és a kiszolgálás kifogástalan volt. Mármár azon tanakodtunk, hogy megelégedésünknek a panaszkönyvben adunk kifejezést – hadd legyen benne dicséret is –, amikor a főpincér számolási módszere egyszeriben lelohasztotta dicsérő kedvünket. Történt ugyanis, hogy minden egyes kartársunk számlájához hozzácsapta az általa méltányosnak vélt borravaló összegét. Úgy tessék ezt érteni, hogyha egyikünknek 14,10 forintot tett ki a számlája, akkor a húszasból csak öt forintot adott vissza. A 43,05 forintos számlát a visszaadásnál 44 forintra kerekítette ki magánszorgalomból. Ezzel példát szolgáltatott az ifjú pincérnemzedéknek a borravalók „önkiszolgáló"-rendszerének önkényes bevezetésére. Szóvá se tennénk az esetet, ha egyedi eset lett volna, de „főurunk" a testület minden jelenlévő tagjánál ugyanezt a behajtási módszert alkalmazta. Tessék csak papírt, ceruzát elővenni, és számolni, mennyit tehet ki ez egy műszakban, ha mondjuk, csak kétszáz vendégnek számol? Vagy csak a vidékinek látszó vendégeket segíti át a borravalóadás kényelmetlenségén?

A Pécsi Janus Pannonius
Leánygimnázium Tanári
Testülete nevében
H. B.
gimnáziumi tanár

Protekciós disznó

Ezen a nevezetes pénteki napon, 1962. október 26-án, mint minden más pénteken is, a II., Vérhalom utca 18. sz. alatti Húsbolt megtelt szatyros, kosaras vásárlókkal. A forgalom nagy volt, mert a környék gondos háziasszonyai közül sokan már ilyenkor szerzik be a vasárnapi ebédrevalót is. A kiszolgálás simán és udvariasan bonyolódott le, a rózsadombi törzsközönség szinte észre sem vette, hogy új ember áll a pult mögött, aki a közszeretetben álló, mosolygósarcú Bélát helyettesíti szabadsága alatt. Ez a napsugaras, derűs hangulat azonban csak addig tartott, amíg az egyik vásárló marhahúst nem kért. Jóllehet az ilyen kérdésben nincs semmi különös, mert hiszen sokan szeretik a húslevest, utána a főtt marhahúst, mondjuk tormamártással – a kiszolgáló arca elkomorodott.

– A marhahúsra várni kell – jelentette ki zordonan. – Először a vevőket szolgálom ki, és csak aztán bontom fel a marhát.

A marhahúsra vágyakozók érthető meglepődéssel kapták fel a fejüket a sorban: „Hát mi nem vagyunk vevők? Azelőtt is mindig felbontották a marhát, ha vásárolni akartunk."

A húsipar érdemes dolgozója azonban hajthatatlan maradt. Látszott rajta, hogy az elvek embere – és elve ez: „Mindig a disznó az első, és a marha várjon sorára."

A vásárlók zöme azonban kijelentette, hogy nem vár, amíg a húsbolt kiürül, és a derék kiszolgáló kellő elmélyedéssel kihasználhatja a magány édes percceit a marha felbontására. Temperamentumuk szerint, ki nevetve, ki bosszankodva indult el egy olyan húsbolt felkeresésére, ahol a marhahús vásárlója is „vevő".

Szőnyi Zoltán

Mire megvénülünk?

Nagy örömmel értesültem ez év júniusában az új Jókai-sorozat megindulásáról, és mindjárt meg is rendeltem a kritikai kiadást. Sajnos, a mutatványszámnál tovább még mindig nem jutottunk, mert a megrendelt sorozatból még egyet sem kaptam meg. A Művelt Nép könyvesboltban, ahol az előjegyzést eszközöltem, egyre csak hitegetnek, hogy „talán hamarosan lesz"...

Még rosszabb a helyzet a Mikszáth-sorozattal. Utoljára tavaly télen jelent meg a 28-ik kötet, és azóta pang a sorozat, amely 1958-ban indult, és két évre tervezték. Most már a határidőn négy évvel túl vagyunk, és a sorozat még mindig csak a felénél tart. Hogy örülhetnek azok, akik a sorozat reményében eladták meglevő könyveiket.

Lukátsy Zoltán
XIII.; Kresz Géza u. 14.

Bizonyítani tudni kell.

Panaszos levelet kaptam, melyben a panaszosok azt írják, hogy az ő kis üzemük igazgatója a világ legjobb igazgatója, de ők még sincsenek tökéletesen megelégedve vele, mert sose volt még lenn az üzemben, valamint nem köszön vissza senkinek.

A levelet az üzem 170 dolgozója nevében 171-en írták alá. (A 171-ik egy nemrég nyugdíjba vonult szaktárs.)

Úgy éreztem, nem lehet teljesen alaptalan a levél. Ezért elmentem a gyárba, beszélgettem néhánnyal az aláírók közül, és megbizonyosodtam róla, hogy ugyanazt mondják, amit megírtak.

Elmentem az igazgatóhoz. Azt mondta, ő a sajtónak nagy tisztelője, a bírálatot bírja, de bizonyítsam be, hogy igaz, amit róla állítanak. Mert ő, nem maga miatt, hanem elvben ellene van a vezetők felelőtlen rágalmazásának. Elvégre egy vezető is ember.

Mondtam, én ezzel egyetértek. De mit kell még bizonyítani?

Azt mondja, könnyű egy embert rágalmazni, de ő a konkrétumokat szeretné hallani.

Mondtam, az egyik konkrétum, hogy két év óta nem ment ki az irodából. Ez ugyan nem kézzelfogható, mint mondjuk egy mozdony, mert ha egyszer sem volt az üzemben, nem foghatták meg. Illetve nem foghattak vele kezet. Illetve nem láthatták, illetve nem készíthettek róla dokument-fotót. Ennyiben tényleg nem konkrét a panasz.

Meg hogy nem köszön vissza? Tényleg ez is csak látszólag konkrét. Mert hogyan is lehet valamit bizonyítani, ami nem történt meg. Ez tulajdonképpen egy nemlétezésében létező konkrétum. Bár, ha a dolgozók előrelátóbbak, készíthettek volna egy magnetofon-felvételt, amelyen valaki azt mondja: „Jónapot" és senki nem válaszol rá. De ez még mindig nem volna naprakész bizonylat, mert ki tudja azt bebizonyítani, hogy ki volt az, aki nem mondta arra a jónapotra, hogy jónapot.

Ez így lényegében meggyőzött. A logika örök dolog. Most már csak a kíváncsiságommal küszködtem.

Azt szerettem volna tudni, hogy szerinte — az igazgató szerint — mi lehet annak a magyarázata, hogy az üzem 170 dolgozójából 171 azzal tölti szabadidejét, hogy levelet ír, amelyben őrá panaszkodik.

— Kérem, ez korunk társasjátéka — világosított föl az igazgató. — Az emberek hozzászoktak, hogy ha egy magamfajta vezetőt megbírálnak, az azontúl mindig lejár hozzájuk, megkérdi, mi a baj, számontartja, miben segíthet, nincs-e panaszuk a munkavédelmi berendezésekre, megkapták-e a védőruhát, nincs-e bérfeszültség, nem terjedt-e el valami demagóg nézet az új konstrukcióval kapcsolatban, nincs-e bratyizás az újítások körül stb. Szóval föladnak egy levelet és történik valami.

— Márpedig munkaidőben ne játsszanak társasjátékot — mondom én, felismerve a logika új törvényeit.

Az igazgató elismerően tekint rám. Érzi, hogy értem őt. Ha most azt mondanám neki, hogy ő egy kiváló elme, talán nem is kérné, hogy bizonyítsam be.

Salamon Magda

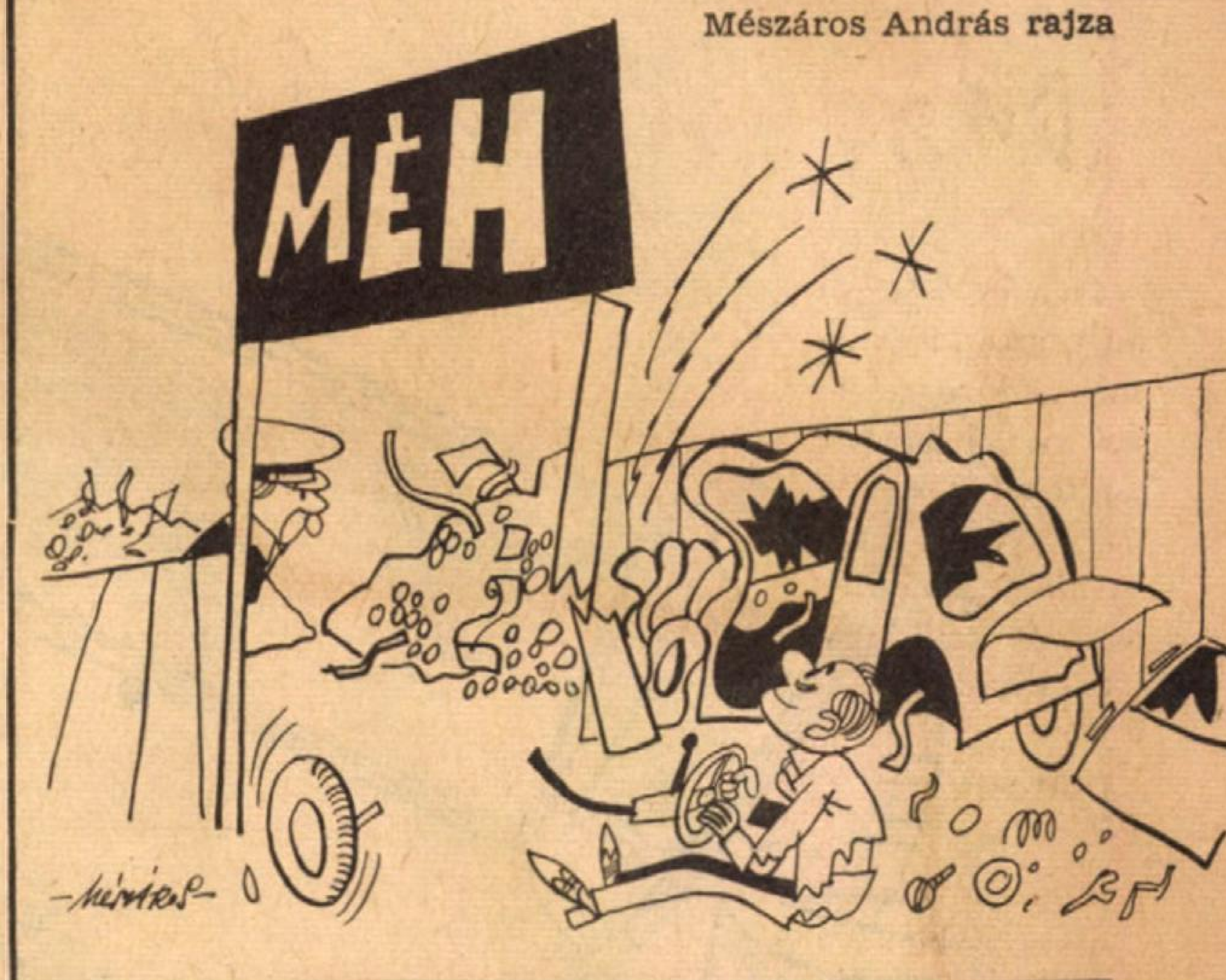

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Péter, Bp. XIII., Balzac u. — Dr. B. Dezső, Bp. XI., Fadrusz u. — M. Mária, Heves. — H. Ferenc, Karcag. — U. Sándor, Bp. XIV., Thököly út. — M. István, Mátrafüred. — T. Gabriella, Bp. II., Veronika u. — F. Bálint, Bp. XII., Németvölgyi út. — V. János, Bp. XV. — Sz. Róbert, Bp. II., Páfrány u. — K. Gyula, Bp. XVI. — A. Imre, Oroszlány. — K. Oszkár, Bp. XII., Krisztina krt. — K. E. György, Bp. XIX. — P. László, Szarvas. — B. S. Péter, Bp. VIII., Rákóczi út. — „Pótmama, 34". — H. Péter, Bp. XIII., Mautner S. u. — G. Ilona, Bp. I., Attila u. — L. László, Bp. VII., Dob u. — Sz. Sándor, Csárdaszállás. — Sz. János, Bp. VIII., Dankó u. — Sz. János, Bp. VIII., Vajda P. u. — Cs. Zoltán, Nyúl. — Z. Gyuláné, Bp. VII., Mező I. u. — T. Béláné, Siófok. — V. Jenő, Bp. — N. Ferencné, Bp. VII., Dob u. — K. M. Ferenc, Tatabánya. — K. Árpád, Bp. I., Ostrom u. — G. Jánosné, Bp. VIII., Üllői út. — M. Róbert, Bp. III., Vajda J. u. — K. Zoltán, Újpest. — T. Cecília, Solymár. — S. Mária, Solymár. —

Szerencsés flótás

Mészáros András rajza

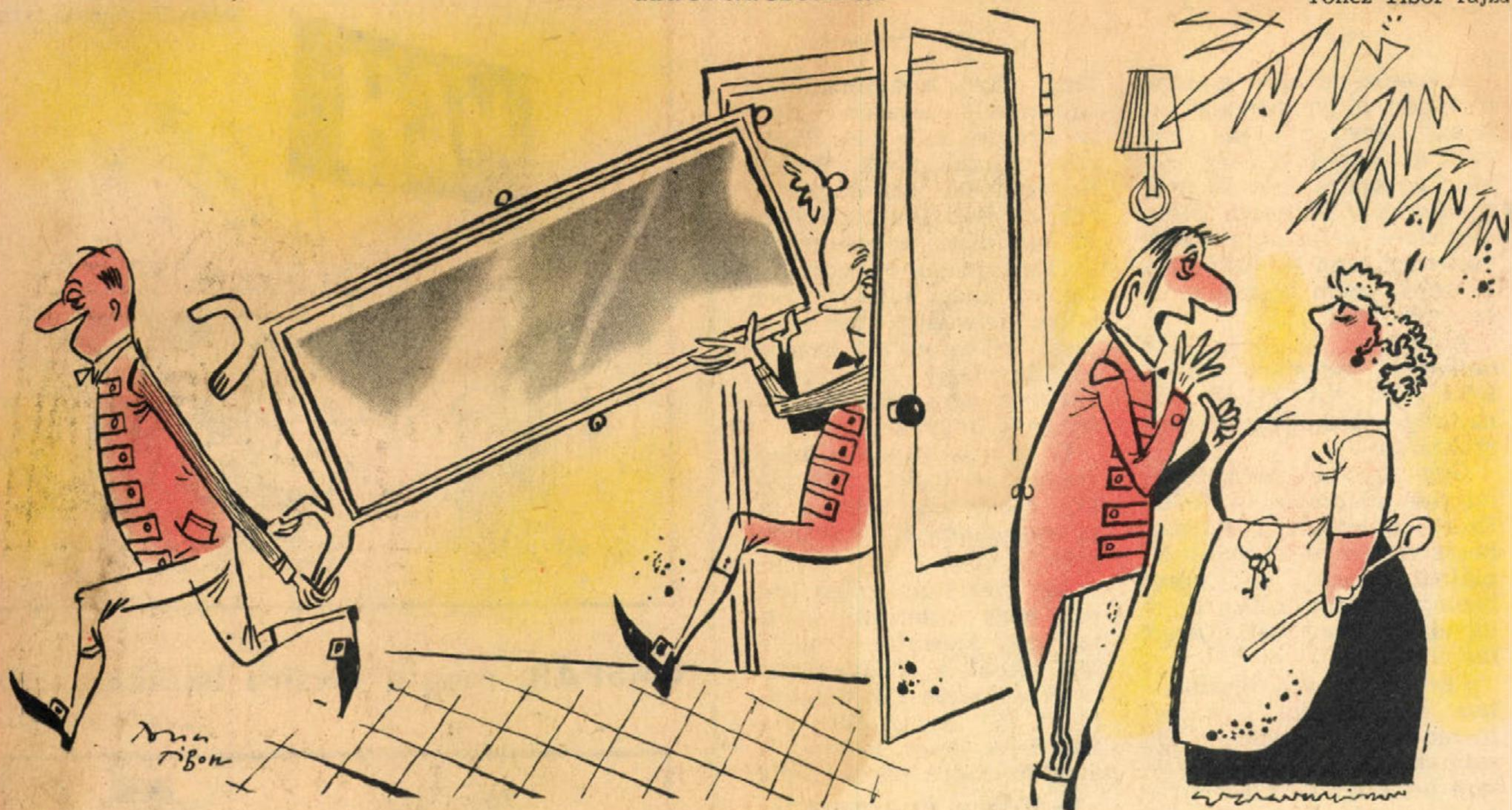
GÁSPÁR, meg a lovaira büszke gazda

Fülöp György rajza

Adenaueréknál

Toncz Tibor rajza

– Hű, de zabos az öreg! Nem tud a „Der Spiegel"-re nézni, kivitette a szobájából ...

AZ ÉLET CSODÁLATOS

Bizonyára önök is hallották a Balatonnál elhunyt nagymama esetét, akit kofferben hoztak fel Pestre, autón, és amikor a „gyászoló" gyülekezet útközben betért egy feketére, ellopták a csomagot a nagymamával együtt.

Bevallom férfiasan, én is elhittem a nagymamát-lopó tolvajt, és ha valaki szigorúan rámkiabál, elhiszem a „burgundi" nyelvet is, hiszen csak Indiában annyi nyelv van, hogy ember legyen a talpán, aki eligazodik.

De általában az élet mostanában olyan csodálatos, hogy azokat a dolgokat is nagyon nehéz elhinni, amelyek igazán vannak. Hiszékeny ember vagyok, mert elhittem az ellopott nagymamát, de nem hittem el, hogy cseh–magyar filmet csináltak a Pirosbetűs hétköznapokból, és azt elfogadták a csehek is és a magyarok is, játszottak benne valódi cseh és valódi magyar színészek, és mialatt láttam, nem hittem el, hogy ez igaz lehessen.

De beszéltem Gielguddal, minden idők legnagyobb Shakespeare színészével, és nem hittem el, hogy ez a civilben unalmas, jelentéktelen kopasz ember maga a legendáshírű Hamlet.

Beszéltem annak idején Amerikában Calvin Coolidge-al, Amerika nevű ismert ország elnökével, és nem hittem el, hogy egy ilyen velőtrázóan buta embert, akinek bárgyúságáról még elnök korában legendák keringtek, valaha elnökké fogják választani.

Ugyancsak többször találkoztam és beszéltem Henry Forddal, aki két elemit végzett immel-ámmal, aki olyan műveletlen és primitív ember volt, hogy biztosan megállapíthattam, ez nem lehet Henry Ford, aki „kerekekre tette Amerikát".

De itt, Pesten, hányszor találkoztam mostanában színházigazgatóval, akiről egyszerűen nem hittem el, hogy színházat igazgat, de azt sem hittem volna róla, hogy egy villamost el tud vezetni.

Amikor Hitler megjelent a porondon, nevettem rajta. és nem hittem el, hogy ezzel az elmebeteg bajusszal és műveletlen, rikácsoló hangjával komoly bajt zúdíthat az emberiségre. És zúdított.

Láttam a tizedik előadáson a Petőfi Színház új darabját, a Jeromost, és nem hittem el, hogy be fogják mutatni.

1941-ben jöttem haza Londonból repülőgépen, hogy le ne késsem az auschwitzi gyorsot, mert nem hittem el, hogy Hitler teljesen ártatlan embereket óhajt százezerszámra meggyilkolni.

Ugyancsak ebben az esztendőben történt, hogy megismerkedtem egy nagyon csinos, fiatal magyar lánnyal, Pesten. Udvaroltam neki, és az udvarlás hevében azt találtam mondani, hogy az élet rövid és bizonytalan, háború van, ki tudja, mit hoz a holnap?

A lány elmosolyodott: „Engem akar átejteni? Ugyan hol van itt háború?" – kérdezte. Láttam, hogy reménytelen a nő, bevallottam, hogy csak vicceltem.

Királyhegyi Pál

Fénykép

Szűr Szabó József rajza

– Nős ember, csak félig az enyém!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.6069 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.